

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 107

De geheimzinnige „X”.

10 Cents
België 25 Centimes

De eerewacht salueerde eerbiedig en even daarna vlogen de sleden en het kozakken-escorte de grenzen over.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VORHEEN A. EICHLER”, HEERENGRACHT 313, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

Fedor Wassileff, de man van de daad.

Het was een ijskoude avond in Januari te Petersburg, de hoofdstad van het heilige Rusland. Dichte sneeuwvlokken vielen neer op de mantels en parapluies van de snel voortlopende voorbijgangers en overdekten de rijtuigen met een dichten, witten sluier.

Het gebel der electriche trams, het getrap der paardenhoeven en het rollen der raderen klonk door elkander en daartusschen hoorde men van tijd tot tijd de heldere klanken van de talrijke klokjes, die aan de riemen der paarden zaten, die voor de sleden gespannen waren.

De Newsky-Prospect, de hoofdstraat van Petersburg, werd beschenen door een zee van electricch licht, dat uit de vensters der groote winkels door de Burgersteeg scheen.

In dit dagheldere licht kon men ook zeer duidelĳk de voorbijgangers herkennen, die langs den breeden boulevard liepen.

Maar menigēen, die zich haastte om een onderdak te vinden, gaf zich toch nog den tijd om in het voorbijgaan doordringende blikken te werpen op een jonge dame, die, naar het scheen, in een ernstig gesprek gewikkeld was met haar begeleider.

Want zij scheen dezen geheel vergeten te hebben en

zich te laten meeslepen door de voorwaarts snellende menigte.

Inderdaad — zij was zeer mooi, ten minste voor zover men haar gezicht kon onderscheiden onder den opgeslagen pelskraag.

Het was een smal, fijn gelaat als dat van een Zigeunerin, met een paar groote, grijze oogen.

Onder den hoed kwam een donkerbruine haardos te voorschijn. Tusschen haar lippen zag men een paar rijen sneeuw witte tanden, en toen zij opkeek, verscheen er een vriendelĳk lachje om haar mond.

„Lieve Fedor,” zeide zij fluisterend, „als het zoo voortgaat, dan kun je er zeker op rekenen, dat je vanavond een flinke reprimande van mij krijgt. Je hebt mij sedert het laatste half uur nu reeds ten vierden male een verkeerd antwoord op mijn vragen gegeven. Als ik in jouw plaats was en het voorrecht mocht genieten met een jong meisje langs de Newsky-Prospect te wandelen, zou ik waarlijk iets minder verstrooid zijn.”

Maar de student antwoordde niet op deze spottende woorden.

Integendeel — hij haalde diep adem en op zijn voorhoofd vertoonden zich twee diepe rimpels.

„Vergeef mij, lieveling,” sprak hij, „maar ik ben waarlijk in een hoogst onaangename stemming. Ik kan, sinds wij samen zijn, de gedachte niet van mij afzetten, dat mij van den een of anderen kant een groot onheil zal overkomen.”

Zij wilde antwoorden, maar met een handbeweging belette hij haar dit.

„Wat jij zeggen wilt, Sonja, weet ik wel. Jij beschouwt dit alles voor onzin en hebt misschien gelijk. Maar bedenk, dat ik reden genoeg heb om zenuwachtig en onvergenoegd te zijn.

Jouw vader verzet zich tegen ons huwelijk en heeft mij zelfs zijn huis verboden, zoodat wij genoodzaakt zijn, elkander in het geheim te ontmoeten en onze bijeenkomsten te houden in banketbakkerswinkels of cafés. Het is bespottelijk, dat hij meent, ons daardoor van elkander te scheiden!

Daarbij komt nog, dat je vader, naar mijn meening, geen gegronde reden kan hebben om mij je hand te weigeren. Want ik ben, ofschoon nog slechts vier-entwintig jaar, toch met mijn studiën reeds zóóver gevorderd, dat ik zeker in het volgende jaar mijn dokters-examen kan doen.

Ik heb het niet zoo ver kunnen brengen door de hulp van rijke ouders, maar moest door het geven van lessen en het verrichten van allerlei schrijfwerk, met moeite het geld verdienen, dat voor mijn studiën noodig is. Zijn dat niet veel betere waarborgen voor het toekomstige geluk zijner dochter, dan dat ik tot last van mijn ouders was geweest en door een losbandig leven mijn geld, mijn gezondheid en mijn jeugd had opgeofferd?!”

De jonge man had dit alles inderhaast gezegd. Zijn wangen gloeiden en men kon het hem aanzien, dat hij opgewonden was.

Het jonge meisje hield haar hoofd, tijdens dit gesprek, voorovergebogen.

Thans, nu hij weer zweeg, keek zij op.

„Je hebt volkomen gelijk, Fedor, met wat je daar zegt en mijn vader is de laatste, die geen respect zou hebben voor jouw doen en laten.

Hij heeft zelfs reeds dikwijls verklaard, dat ieder ouderenpaar zich gelukkig zou achten, zulk een zoon te hebben als jij bent.

Ik heb nog nooit met je gesproken over de redenen, die mijn vader er voor heeft, zoo hardvochtig tegenover je te zijn, want ik meende steeds, dat het je krenken zou. Maar nu je er zelf over begonnen bent —”

Zij bleef steken.

Fedor Wassileff keek haar aan.

„Waarom spreek je niet verder, Sonja? Je ziet toch wel, dat ik er op wacht, eens eenige ophelderingen te ontvangen? Wat heeft je vader toch op mij tegen?”

Zij aarzelde nog eenige oogenblikken.

Daarna keek zij hem, met haar mooie oogen, onverschrokken aan.

„Mijn vader weet, dat jij tot de revolutionnaire partij behoort en hij vreest dat, als jij gearresteerd mocht worden, ook over ons het grootste onheil zal komen. Dit gevaar bestaat, want jij zelf hebt mij toch gezegd, dat de politie reeds meerdere malen getracht heeft om, vermomd, toegang tot de vergaderingen van je partij te krijgen.”

Hij scheen de laatste woorden niet meer gehoord te hebben, maar had de lippen op elkaar geperst.

Er verscheen een minachtende trek om zijn mond.

„O zoo — hij is dus bang!” zei hij na eenige oogenblikken; „nu begrijp ik zijn houding. Iemand, die op het punt staat om naar Siberië verbannen te worden, kan men niet tot schoonzoon aannemen! Men heeft daarenboven nog de kans om zelf als revolutionnair beschouwd te worden.”

Sonja Karotkin beefde van smart.

Maar zij bedwong zich.

„Je moet niet onrechtvaardig zijn, Fedor!” antwoordde zij. „Het spreekt toch vanzelf, dat bij jouw arrestatie ook het onheil op ons zou neerkomen. De speurhonden van de Russische politie vorschten alles uit! En als mijn vader zich daartegen tracht te vrijwaren, dan is dat minder om zijn eigen veiligheid, dan om de zorg voor zijne familie, die hij voor ongelukken wil behoeden.

Wat zouden mijn moeder en ik wel moeten beginnen, als mijn vader tot verbanning veroordeeld en ons geheele vermogen verloren was? Je moogt toch niet onrechtvaardig zijn!”

De student antwoordde:

„Het geluk van een gansche natie beteekent meer dan dat van een enkele familie.

Zijn er niet millioenen menschen, die iederen dag droomen van vrijheid en geluk, die hen onthouden worden? Is niet iedere ademtocht van het groote Russische volk een zucht naar vrijheid? Vervullen wij, die ons volk op dezen weg voorwaarts voeren, niet een hooge, edele, heerlijke zending? Zijn wij niet de profeten van een nieuwen humaniteits-godsdiens?”

Sonja streek zich over het voorhoofd.

„Ik weet niet, Fedor, of deze tijd reeds gekomen is,

en of ons land rijp is voor dit geluk. Ik weet niet, of de weg, dien jij hebt ingeslagen, de rechte is. Ik weet alleen, dat ik er iederen avond om bid, dat je alles gelukken mag."

Zij keek hem bij deze woorden teeder aan:

"In jou vertegenwoordigt zich voor mij alles — mijn volk, mijn vaderland en mijn toekomst. De wereld mag vergaan.... als jij maar voor mij blijft."

Na eenig stilzwijgen antwoordde hij op fluisterenden toon:

"Hoor eens, Sonja, ik wil iets met je bespreken."

"En toen zij hem daarop vragend aankeek, vervolgde hij haastig:

"Je weet, dat zich in een geheim vak van mijn schrijfbureau allerlei brieven en geschreven stukken bevinden, die betrekking hebben op het doen en laten der revolutionnaire partij.... Als het nu gebeuren mocht, dat de politie de hand op mij legt, dan.... verzoek ik je.... om je dadelijk naar mijn woning te spoeden en daar alles weg te nemen, wat je daar in het geheime vak vindt; verberg dat dan zóó, dat niemand het ooit te zien krijgt, want alles is mij door mijn partij toevertrouwd en ik moet die papieren eens aan haar teruggeven."

Bij deze woorden schrikte het meisje.

"Heb je er redenen voor, Fedor, om bang te zijn voor een catastrophe?"

Hij haalde de schouders op.

"Ieder Rus, wiens hart warm klopt voor het lijden zijner medemenschen, heeft die."

Daarop bleef hij staan voor de helderverlichte vensters van een banketbakkerswinkel.

"Dat was het nu, wat ik je nog wilde mededeelen, Sonja. Ik heb het dagen lang bij mij rondgedragen, maar heb steeds weer gearzeld je mijn geheim mede te deelen en daardoor een zware verantwoording op je schouders te laden."

Zij maakte een afwijzende beweging.

"Het gaat toch om jou en je idealen. En nu voel ik, dat mijn schouders sterk genoeg zijn om iederen last te dragen."

Hij drukte haar hand.

"Ik dank je, Sonja. Ik wist wel, dat je zoo zou spreken."

Kom nu mee en laat ons hier een kop thee gaan drinken. Je hebt nog een half uur tijd, vóórdat je naar huis moet."

Hij bleef nog een oogenblik staan en keek wantrou-

wend naar rechts en links, alsof hij ergens bang voor was.

Daarna volgde hij Sonja, die op zijn laatste woorden niet gelet had, in den winkel van den banketbakker.

— — — — —

Een kleine achterkamer was geheel ledig. De gaslichten flikkerden, als de deur openging en er iemand binnenkwam.

Het was stil in het vertrek; het gedruisch op straat kon men nauwelijks hooren.

Een juffrouw had hen juist de bestelde thee gebracht en was weder verdwenen, toen de winkeldeur openging.

Het schenen gasten te zijn, die gekomen waren, want zij gingen dadelijk naar de achterkamer.

Het waren twee mannen van middelbaren leeftijd. Ofschoon zij in groote pelsen gehuld waren, kon men hen toch geen „heeren" noemen. Een zekere uitdrukking op hun gelaat deed, in weerwil van hun voorname kleeding, toch terstond vermoeden dat zij tot de volksklasse behoorden.

Zij bleven een oogenblik bij de deur staan, en keken de beide jongelieden scherp aan, alsof zij zich er van wilden overtuigen, dat een vergissing onmogelijk was.

Daarna — en op dit oogenblik bemerkte Sonja dat de hand van haar verloofde beefde — gingen zij naar de beide jongelieden toe.

"Ben jij de student Fedor Wassileff?" vroeg een van hen kortaf, terwijl hij zijn pels opensloeg.

De jonge man stond op.

"Ja. Wat verlangt u van mij?"

"Wij hebben de opdracht u te arresteeren. Bied geen tegenstand, want dat zou u niets baten!"

Fedor Wassileff werd bleek en vroeg:

"Welke reden hebt u om mij te arresteeren?"

De andere keek hem koel aan.

"Dat zal men u bij de bevoegde autoriteiten wel ophelderen. Wij hebben slechts een bevel uit te voeren."

"Hebt u dan een bevel om mij te arresteeren?"

De beambte haalde een papier uit den binnenzak van zijn pels en vertoonde dat aan den student.

"Overtuig u maar!"

De jonge man deed zijn mantel aan en zette zijn pelsmuts op.

Hij keerde zich nog eens om en keek zijn verloofde met een blik aan, alsof hij zeggen wilde:

"Denk om de papieren!"

Daarop ging hij naar de beide beambten, die hem tusschen zich in namen.

„Denk maar niet, dat ge misschien op straat gelegenheid zult vinden om te ontvluchten. Er zijn nog drie ambtenaren aanwezig en bovendien staat er voor de deur een rijtuig gereed. Als ge maar bedaard blijft, dan bemerkt niemand iets.”

Fedor Wassileff haalde minachtend de schouders op.

Eenige oogenblikken — men hoorde het dichtslaan van het portier van een rijtuig en het rollen van raderen....

De heele scène had zich in een oogenblik afgespeeld.

— — — — —
Sonja was op den divan neergezonken.

Zij was doodsbleek. Zij had wel willen schreeuwen, zich aan haar verloofde willen vastklampen met alle kracht der wanhoop.

Maar niets van dit alles!

Als verlamd en met wijd opengesperde oogen had zij het vreeselijke aangezien. Zij kon niet spreken en had alleen een gevoel, alsof haar borst werd dichtgeschroefd en haar ademhaling werd belemmerd.

Men had hem weggevoerd, tusschen hen in — een ellendige toekomst tegemoet — Siberië — misschien de dood. — —

Zij was op het punt in zwijm te vallen. Het werd alles zwart om haar heen en door deze duisternis zag zij twee oogen op zich gevestigd, waarin het dringend bevel te lezen stond:

„Denk om de papieren!”

Daardoor kwam zij weer tot bewustzijn. Haar wilskracht kreeg weer de overhand. Er was nu geen tijd om zwak te zijn. Nu moest er gehandeld worden — zij moest haar zending vervullen! Een gevaarlijke maar edele zending, waarvan misschien het leven en het geluk van duizenden menschen afhing. —

Dit bewustzijn ontnam haar opeens alle besluiteloosheid. Zij werd kalm.

Zij stond op, kleepte zich aan, betaalde en verliet den winkel.

Zij bemerkte de medelijdende blikken niet, waarmede men haar nakeek. De arrestatie was niet geheel onopgemerkt gebleven.

Buiten gekomen, nam zij een rijtuig en reed naar de woning van Fedor Wassileff, die in een der volksbuurten een kleine kamer gehuurd had.

Zij lette er niet op, dat op korten afstand haar een rijtuig volgde, waarvan echter de schellen, die de paarden anders droegen, verwijderd waren.

Zij was in een hoek van het rijtuig gaan zitten. Als zij eerst de opdracht had uitgevoerd en de papieren in veiligheid had gebracht — kon men verder overleggen.

Als men geen schriftelijke bewijzen tegen Fedor in handen kreeg, dan zou het ergste met hem ook niet gebeuren.

De weg scheen haar eindeloos ver.

Eindelijk hield het rijtuig stil.

Zij gaf den koetsier bevel te wachten en liep de trappen op.

Bijna buiten adem kwam zij boven en trok aan de schel.

Het duurde eenigen tijd vóórdat de eigenares — een zeventigjarige vrouw — opendeed.

Zij sprak Sonja aan met de woorden:

„Ach juffrouw, welk een ongeluk, welk een ongeluk!” — De tranen liepen haar langs de wangen.

Toen trad Sonja binnen en sloot de deur achter zich dicht.

„Wat scheelt u en waarom weent u?” vroeg zij de oude vrouw en bedwong met moeite haar eigen tranen.

„De politie,” vertelde de oude verder, „is eenige uren geleden hier geweest — in zijn kamer. Wat zij daar gezocht heeft weet ik niet. Ik heb het haar niet durven vragen. Zij heeft het schrijfbureau met geweld opengebroken, de stoelen en canapé opengesneden en de matrassen uit het bed getrokken.”

Het jonge meisje dacht bij zichzelf: „Voor eenige uren.... dat was dus vóór zijn arrestatie!”

Zij wendde zich tot de oude vrouw en vroeg:

„Heeft men iets gevonden?”

De hospita schudde het hoofd.

„Dat weet ik niet, juffrouw, maar ik geloof het niet. Toen zij weggingen zei een van hen: „Dit hondenwerk hadden wij ook kunnen nalaten!” — Hij scheen boos te zijn.”

Het jonge meisje ademde ruimer.

Dus niets gevonden! — Nu kon misschien alles nog terecht komen.

Zonder verder een woord te zeggen, ging zij in het vertrek van Fedor Wassileff en sloot de deur achter zich dicht. Bij hetgeen zij nu doen moest, kon zij geen toeschouwer gebruiken.

Zij bleef een oogenblik ontsteld staan en keek naar de wanorde. De politie had hier degelijk huisgehouden!

Zij vestigde haar blik op het schrijfbureau, waaruit de laden getrokken waren en waarvan de deuren, wier sloten stukgeslagen waren, wijd open stonden.

Maar dat, waarvoor zij nog steeds vreesde, zag zij niet!

Terwijl zij met opgenomen kleeren over een omvergeworpen stoel stapte en zich een weg baande door beddegoed, boeken en andere dingen, gleed er een bonend lachje over haar lippen.

Zouden de speurhonden van de Russische politie inderdaad gemeend hebben, dat iemand als haar Fedor het hen zoo gemakkelijk zou gemaakt hebben?

Nog eens keek zij in het vertrek rond en ging daarna vastbesloten naar het schrijfbureau.

Zacht tastend gleden haar vingers langs de rechterzijde van het bureau.

Daar voelde zij opeens een kleine hoogte. Een druk — en een zijstuk viel open.

Nu zag zij een smalle, nauwelijks drie vingers diepe lade. Heel achteraan vond zij wat zij zocht — eenige kleine pakketten met brieven, formulieren, programma's en kennisgevingen.

Zij nam zich den tijd niet om alles te doorbladeren. Zij moest spoedig vertrekken en alles in veiligheid brengen!

Zij opende haar blouse, borg daar de pakjes in en maakte die weer dicht.

Daarop sloot zij de geheime lade weder.

Eenige oogenblikken later zat zij weer in het rijtuig — zij had den koetsier een roebel extra beloofd, als hij haar binnen een kwartier naar de woning van haar ouders bracht.

Het was hoog tijd, dat zij thuis kwam.

En weer reed een rijtuig zonder geluid van schellen

achter het hare over de sneeuw, die in dikke vlokken neerviel.

Nu en dan tastte Sonja met de hand naar haar borst, alsof zij zich er elken keer opnieuw van wilde overtuigen, dat zij de papieren nog bij zich had.

Na al deze oogenblikken van spanning keerde de kracht tot kalm overleg bij haar terug.

Zij moest de documenten op een geheime plaats goed kunnen bewaren.

Maar waar?

In haar gedachten kwam iedere ruimte van de ouderlijke woning haar voor den geest. Het was zoo moeilijk, iets voor de adelaarsblikken der politie te verbergen. Maar eindelijk was zij toch tot een besluit gekomen.

In de groote bibliotheek van haar vader — onder de zware boeken en lexikons — dáár was de goede plaats — dáár zou niemand ze vermoeden.

De bibliotheek was slechts weinige schreden van haar eigen kamer verwijderd.

Zij beraamde dadelijk een plan: Hedennacht, als allen sliepen, wilde zij heel voorzichtig er heen sluipen en de papieren tusschen de folianten verbergen.

Daar konden zij dan blijven liggen tot aan den dag, waarop Fedor Wassileff ze van haar terug zou vorderen.

Dat deze dag eens komen moest, daaraan twijfelde zij geen oogenblik.

En toen Sonja Karotkin met haar gedachten zoover gevorderd was, hield het rijtuig voor haar huis stil.

Het geheimzinnige rijtuig reed voorbij en verdween in den mist....

TWEDE HOOFDSTUK.

Het transport der gevangenen.

Het was vier weken later.

Een vlakte strekt zich uit — eindeloos en eentonig, met sneeuw bedekt, alsof er een lijkkleed over het slapende landschap ligt uitgespreid.

Aan den gezichtseinder, waar de heuvelen tezamen

schijnen te vloeien met den horizont, vertoont zich, als een smalle streep, een bosch.

Overigens niets dan de vlakte, de troosteloze, eenzame Russische steppe....

Een zwerm kraaien, die op een kleine hoogte bijeen

zaten, vliegen op, gaan op eenige honderden schreden afstand weer zitten en kijken nieuwsgierig en wantrouwend naar de vreemde gestalten, die hun eenzaamheid storen.

Het is een onafzienbare stoet, die in de avondschemering over de vlakke nadert. Mannen en vrouwen, met ketenen aan elkander geboeid, rechts en links vergezeld van kozakken op kleine, Zuid-Russische steppepaarden gezeten.

Een transport gevangenen naar Siberië!

Het is het transport, waarbij zich ook Fedor Wassileff bevindt.

Reeds voor veertien dagen verlieten zij het laatste spoorwegstation en sedert dien tijd moeten zij loopen.

Bij vieren aan elkander geketend gaan zij als beesten hun noodlot tegemoet.

Sedert lang hebben zij elken wensch uit hun hoofd gebannen. Zij weten slechts een ding: dat zij met iederen stap de landstreek naderen, die het verblijf zal zijn voor hun verder leven: — dat is Siberië!

Van tijd tot tijd hoort men een der kozakken een ruw bevel uitschreeuwen.

Maar niemand schijnt daar meer op te letten.

Afgestompt, onverschillig, moedeloos en zonder hoop, met door de sneeuw halfverblinde oogen — loopen zij vermoeid verder.

De sneeuw valt langs hen heen, bedekt alles met een wit kleed; over het geheele landschap hangen dichte nevelen en de eerste schaduwen van den nacht brengen de verstootenen in zwaarmoedige stemming. — — —

Een half uur later heerscht er volslagen duisternis.

Men houdt halt. Vuren worden aangestoken en daar omheen gaan de gevangenen zich legeren. Hier en daar zet men een linnen tent neer. Het avondeten wordt in groote ketels toebereid — — — een paar kozakken spelen bij het flikkerende licht van het vuur kaart.

Daarop vallen ook hen de oogen dicht. En al de honderden menschen liggen, in hunne pelsen gehuld, in een diepen, vermoeienden slaap, die hen niet verkwikt.

In de sneeuw hoort men het kraken van de voetstappen der schildwachten; het snuiven der paarden breekt nu en dan de stilte van den nacht.

Sneeuwvlokken vallen neer.... zonder geluid.... zwevend — — —

Een der gevangenen heft voorzichtig en langzaam

zijn hoofd op. Hij tracht met zijn oogen door de duisternis heen te zien.

Daarna glijdt zijn hand naar beneden, naar den naast hem liggenden lotgenoot — naar Fedor Wassileff.

Ofschoon deze de oogen gesloten had, heeft ook hij wakker gelegen. Want hij geeft dadelijk een afgesproken teeken.

De eerste zakt in zijn vorige houding terug, maar zóó, dat zijn hoofd vlak bij dat van zijn lotgenoot komt te liggen en nu begint men te fluisteren.

De kozak, die twee meter van hen verwijderd nabij het vuur ligt, snorkt.

„Zooals gezegd, Fedor — ik waag het!”

„Wees niet waanzinnig, Sascha! Je komt er niet door!”

De oogen van den andere kijken naar de richting van het bosch.

„Nog vóór dat het dag wordt, ben ik daarginds en dan ben ik geborgen. Tusschen het dichte struikgewas zal men mijn spoor weldra bijster worden.”

Stilte. —

„En als ze je pakken vóór dat je daarginds bent?”

De andere maakt een afwijzende beweging.

„Een kogel van de kozakken is beter, dan een langzame dood... Maar zij zullen mij niet in handen krijgen! Zie maar eens, hoe ze daar liggen — zoo dom als beesten! Vóór dat zij wakker worden, ben ik reeds verdwenen. Buitendien... kijk eens hier!”

Hij hief zijn rechterhand eenige centimeter omhoog.

De ketting is verdwenen!

„Ik heb die onderweg doorgevijsd en moet dus in elk geval weg; want als zij het morgen vroeg ontdekken, dan martelen ze mij dood.”

Fedor Wassileff haalt de schouders op.

De andere vervolgt:

„Je hebt mij immers gezegd, dat je een brief hebt, die naar Petersburg moet. Geef mij dien!”

De student knikt alleen.

Daarna een lang, smartelijk oogenblik — een oogenblik van groote spanning.

Langzaam schuift Wassileff den brief, dien hij uit een zijner laarzen gehaald heeft, naar hem toe.

De ander verbergt hem. De student ziet het met tranen in zijn oogen.

„Verlies hem in Godsnaam niet, Sascha. Als hij in verkeerde handen komt, wordt eene familie voor altijd ongelukkig.”

Om den mond van Sascha vertoont zich een glimlach.

„Wees onbezorgd, broeder — ik lever hem op de rechte plaats af. Behalve die van jou, heb ik nog twintig brieven van andere gevangenen bij mij, die allen even gevaarlijk zijn van inhoud.”

Hij maakt zorgvuldig zijn pels dicht.

„En nu wordt het tijd, Fedor. — Leef wel! Misschien zien wij elkander toch nog eens weer!”

De student drukt de hand, die hem toegestoken wordt, krampachtig.

„De geest van ons ongelukkig volk zij met je en beloone je duizendmaal, wat je voor ons doet.”

Sascha ligt reeds niet meer naast hem.

Langzaam sluipt hij voorbij den snorkenden kozak — gedurende een oogenblik wordt hij beschenen door het vuur — daarna verdwijnt zijn gestalte in de ondoordringbare duisternis van den nacht.

Fedor Wassileff ligt weer op zijn plaats. Hij heeft de kracht niet meer, om overeind te blijven. Hij schijnt koorts te hebben.

Zou het Sascha gelukken? Zou hij het bosch bereiken? Bij iederen ademtocht overvalt hem een nieuwe angst. Hij vreest voor het haltgeroep der schildwachten, voor het knallen van een schot, dat de stilte van den nacht verbreekt.

Maar er gebeurt niets!

De kozak, die naast hem ligt, heeft zich omgedraaid — zijn snorken herhaalt zich. — Een der paarden hinnikt.... de sneeuw valt neer. — —

Aan den rand van het bosch wacht een groote slede, met vier paarden bespannen. Twee kozakken zitten op den bok.

Als Sascha voor hen opduikt, groetten zij hem.

Hij stapt in, en hult zich in warme dekens en in zijn pels.

„Spoedt u. Binnen tien dagen moet ik te Petersburg zijn!”

„Wij zullen uw bevel opvolgen!”

En onder de hoeven der paarden en onder de slede hoort men de sneeuw kraken.

Tien dagen later — te Petersburg!

Zijne Excellentie Graaf Bradanoff, de almachtige chef der politie, komt juist op zijn bureau.

Een oogenblik later wordt Sascha Kreketkin bij hem aangediend.

Hij gaat dadelijk met hem in zijn privé kabinet, dat hij zorgvuldig achter zich sluit.

„Welnu, Sascha?”

Deze haalt uit den binnenzak van zijn pels een pak brieven. Zijn gelaat vertoont een spottende uitdrukking.

„Een-en-twintig brieven, uwe Excellentie. De arme kerels zullen het er nog wel maanden lang over hebben, of ik er gelukkig door gekomen ben!”

Graaf Bradanoff doorbladert de brieven.

Opeens schrikt hij geweldig.

„Sonja Karotkin!” fluistert hij. „Zijne dochter!”

Hij opent den brief van Fedor Wassileff. Zijn oogen blijven eenige minuten staren op den volzin: „Heb je de documenten, zooals ik je opgedragen heb, behoorlijk geborgen?”

De chef van de politie haalt ruimer adem.

„Eindelijk kan ik dan toch een begin maken!”

Daarop wendde hij zich tot Sascha.

„Wij moeten hedennacht een zéér belangrijke arrestatie bewerkstelligen. Je hebt mij met een dezer brieven een buitengewoon grooten dienst bewezen. Ik zal je daarvoor beloonen. Je moogt de arrestatie zelf leiden.”

Daarop volgden nauwkeurige instructies.

Sascha luisterde er nauwelijks naar — hij kent deze nachtelijke invallen. Het is altijd hetzelfde!

DERDE HOOFDSTUK.

De ramp.

Tr — trrr — trrrrrr —

Het luide schellen der electriche tram stoorde de diepe stilte van den nacht.

De oude Karotkin was juist bezig de studeerlamp, die op zijn schrijfbureau stond, uit te doen, om zich dan naar zijn slaapkamer te begeven, toen men van buiten verzocht te worden toegelaten.

Ontsteld bleef hij midden in het vertrek staan. Wie kon nu, in het holst van den nacht, iets van hem verlangen?

Onwillekeurig keek hij wanhopend naar de groote hangklok, die in den hoek van de kamer stond.

Het was drie uur.

Doch voordat de geleerde nog een besluit had genomen, werden haastig eenige deuren dichtgeslagen, ruischte de sleep van een zijden morgenjapon en — stond zijn echtgenoot voor hem.

Zij had zich nauwelijks den tijd gegund om het haar in orde te brengen. Op haar nog steeds mooi ge-laat las men verwondering en twijfel.

„Leon, buiten is de politie!” zei zij in haast.

De professor keek haar verwonderd aan.

„De politie, Anna? Wat wil de politie midden in den nacht van mij? En — hoe weet je dat?”

„Toen ik zoeven naar je toe ging, ging ik in de woonkamer naar het venster en heb haar van daar gezien.”

Hij schudde het hoofd.

„Maar ik begrijp niet....”

Zij wrong de handen.

„Wat moeten wij doen, Leon? Om 's hemelwil, wat moeten wij doen?”

„Wij laten haar binnenkomen!” zei de professor vastberaden.

Op dit oogenblik werd er opnieuw aan de huisdeur gebeld....

De geleerde liep een paar schreden naar de gang, maar bleef nog eens staan.

Tegen den muur stond zijn dochter Sonja, doodsbleek en bevend.

Zij liep naar hem toe en omvatte zijn arm.

„Doe niet open, vader! Doe niet open!” smeekte zij.

Hij streek haar met de hand over het haar en zei:

„Lieve kleine Sonja,” en nog eens herhaalde hij: „Lieve, kleine Sonja!”

Zij opende de lippen en wilde iets antwoorden, maar liet als wezenloos den arm van haar vader los.

In hetzelfde oogenblik hoorde men buiten het kras-send geluid van ijzer op staal.

„Zij breken de deur open!” schreeuwde de vrouw van den professor en vluchtte naar een hoek der kamer.

Toen kon de oude Karotkin zich niet langer be-dwingen.

Alsof hij zijn vijf-en-zestigjarigen leeftijd vergeten had, was hij met eenige voetstappen buiten.

De beide dames hoorden, dat hij den ketting der deur losmaakte, den sleutel omdraaide en opendeed.

Men hoorde de voetstappen van mannen; deze staken hun lantaarns op en even later stond de chef der politie, Sascha Kreketkin, omringd van een dozijn agenten, in het stille studeervertek.

De professor ging naar hem toe:

„Wilt u mij verklaren, wat uw indringen in mijn woning in dit nachtelijk uur te beteekenen heeft?” vroeg hij met waardigheid.

De andere toonde hem een papier, dat voorzien was van het roode stempel van den president van de Peters-burger politie.

„Ik heb bevel om hier een huiszoeking te doen, omdat men vernomen heeft, dat u in nauwe betrekking staat tot de revolutionnaire partij in Rusland.”

Leon Karotkin schudde het hoofd. „U moet u zeker in den persoon vergissen, mijnheer!” antwoordde hij.

„Ik ben een stille geleerde, die alleen voor zijn wetenschap leeft. En als ik ook, gelijk ieder denkend mensch, over politiek mijn eigen inzichten heb, dan

bemoei ik mij toch in het minst niet met de werkzaamheden der verschillende partijen in mijn vaderland."

De chef der politie keek hem aan en vroeg:

"Wilt u misschien ook ontkennen, dat u den student Fedor Wassileff kent en dat u hem meermalen ontvangen hebt?"

De oude heer bevestigde dit met de grootste kalmte.

"Waarom zou ik dat ontkennen? Zeker — Fedor Wassileff is meermalen mijn gast geweest. Hij dong naar de hand van mijn dochter, maar ik weigerde zijn aanzoek en verbood hem ten slotte zelfs mijn huis. — Maar dat alles is drie maanden geleden gebeurd."

De oogen van Sascha keken als een roofdier naar de hooge gestalte van den grijsaard.

"Dan zal het u wel interesseeren wat ik u nu heb mede te deelen:

Fedor Wassileff is voor zes weken onder verdenking van revolutionnaire handelingen gearresteerd en tot verbanning naar Siberië veroordeeld. Op reis daarheen schreef hij een brief aan uw dochter, waaruit blijkt, dat zij er alles van wist. Onder anderen vraagt hij in dezen brief, of zij met de papieren gehandeld heeft als hij haar heeft opgedragen.

Deze brief bevindt zich in handen der politie. Wij hebben de overtuiging gekregen, dat de papieren, die in dezen brief bedoeld worden, zich in uw woning bevinden.

Het is daarom onze plicht, hier —"

Hij kwam niet verder.

Uit den hoek van de kamer, waar de beide vrouwen stonden, hoorde men een kreet slaken en op hetzelfde oogenblik viel Sonja in onmacht.

Weenend knielde de moeder naast haar kind neer.

De professor wendde zich nu tot den ambtenaar, want hij wist — dat alles nu verloren was!

"Ik geef u mijn woord van eer, dat ik van deze papieren niets afweet; maar als ze in mijn huis zijn, dan zult u ze ook wel vinden. Doe dus wat uw plicht u zegt!"

Deze woorden waren niet noodig geweest, want Sascha Kreketkin had zijn maatregelen reeds genomen.

Een der agenten zond hij naar de voordeur, een ander droeg hij de strenge bewaking van het dienstpersoneel op, de overigen verdeelde hij over de andere vertrekken, om ieder hoekje en ieder meubelstuk nauwkeurig te laten onderzoeken. Hij zelf bleef in de studeerkamer, om den ouden Karotkin met vrouw en dochter te bewaken.

De professor was naar zijn vrouw gegaan en trachtte met haar het jonge meisje weer tot haar bewustzijn terug te brengen.

Het volgende kwartier was de stille professorswoning in een woesten puin hoop veranderd. Schuifladen en kisten werden opengebrokeu, sloten stuk geslagen, matrassen opengesneden, zelfs de vloer werd opgebrokeu. —

Doch de beambten keerden de een na den ander schouderophalend naar hun chef terug.

Nu bleef nog alleen de studeerkamer over.

Leon Karotkin zag met diepe smart, hoe ook zijn liefste vertrek als offer der vernielingswoede van de beambten viel.

Nu bleef nog de bibliotheek over.

Sascha Kreketkin was woedend over den mislukten uitslag van zijn lieden, en begon nu zelf de handen uit den mouw te steken.

De groote glazen deuren van de boekenkast werden uit hun hengsels gelicht.

Daar.... een zegevierend geluid uit den mond van den chef der politie.... hij had gevonden, wat hij gezocht had!!

Hij hield in zijn handen de vier kleine pakjes met brieven, documenten, formulieren, oproepingën!

Hij ging naar den professor toe.

"Kent gij dat!?" schreeuwde hij hem toe.

De oude man keek wezenloos naar de pakjes en schudde het hoofd.

Sascha Kreketkin begon spottend te lachen.

"Ik geloof, dat u tot uw laatsten snik blijft liegen. Doch deze bewijzen van uw schuld spreken!"

Er heerschte eenige seconden een diep stilzwijgen in het vertrek.

De beambten fluisterden met elkaar.

De professorsvrouw was nog altijd met haar dochter bezig, die langzamerhand haar bewustzijn terugkreeg.

De professor stond in diep gepeins verzonken.

En juist, toen Sascha Kreketkin aan zijn ondergeschikten het bevel wilde geven tot arrestatie over te gaan, legde de oude man hem de hand op den arm.

"Wilt u mij de gunst toestaan dat ik u nog een oogenblik onder vier oogen mag spreken?" vroeg hij fluisterend.

Op het gezicht van Sascha vertoonde zich een oogenblik een loerende uitdrukking, alsof hij vermoedde, wat de oude man van hem wilde.

Hij knikte toestemmend, en zij gingen te zamen

naar de zijkamer. Zorgvuldig sloot de heer des huizes de deur achter zich dicht.

Zij waren nauwelijks alleen, toen hij dadelijk zeide: „Mijn vermogen bedraagt viermaal honderdduizend roebel en is hier op de Bank gedeponneerd. Wanneer ik gearresteerd word vervalt het geld aan den staat, niet waar?”

De ander, die nog altijd de loerende uitdrukking op zijn gelaat had, knikte bevestigend.

De geleerde ging nu vlak voor zijn vijand staan.

„Ik zie dus in, dat mijn vermogen in elk geval voor mij verloren is. Aan den anderen kant mag ik echter mijn vrouw en dochter niet aan hun lot overlaten.

Daarom stel ik u het volgende voor:

U maakt het mij mogelijk, met mijn bloedverwanten naar het buitenland te vluchten, en ik lever u daarvoor een chèque van viermaal honderdduizend roebel, die u reeds morgen kunt inlossen.”

„Om daarna eveneens naar Siberië te reizen?” vroeg Sascha Kreketkin.

Op het gelaat van den professor kwam een peinzende uitdrukking.

„Waarom? Wat wilt ge nog hier? Geef uw schandelijk bedrijf op en vertrek met het geld ergens heen,

waar men niets van de „rechtvaardigheid” der Russische politie weet. In Weenen of Parijs of Rome kunt ge in vrede leven.”

Sascha Kreketkin ging aan de tafel zitten en begon na te denken.

Wanneer hij de viermaal honderdduizend roebel nam en dan nog het overige, wat hij reeds in den loop der jaren bij elkaar had geroofd, dat bedroeg bij elkaar een miljoen!

Hij stond vastberaden op.

„Maak de chèque in orde en verlaat morgen vroeg met den sneltrein Petersburg. Ik zal u nog in den loop van dezen nacht de daartoe benodigde papieren verschaffen, opdat u de grenzen kunt passeeren.”

En toen Sascha Kreketkin het kleine velletje papier samenvouwde, in den zak stak en gereed stond heen te gaan, voegde hij er op sarcastischen toon aan toe:

„Zijne Excellentie graaf Bardanoff scheen aan uw arrestatie bijzonder veel gelegen te zijn. Ik betreur het oprecht, dat ik hem dit leed moet aandoen. Want ik heb voor dezen man in den loop der jaren bijzonder veel respect gekregen: hij is namelijk een nog grooter schurk dan ik!” — —

VIERDE HOOFDSTUK.

John C. Raffles.

Lord Edward Lister, de Grootte Onbekende, zat met zijn jongen vriend en secretaris, Charly Brand, aan het middagmaal in de weelderig ingerichte huiskamer van zijn villa in Regentstreet, die Raffles onder den naam van Lord Lesdowne bewoonde.

De oude kamerdienaar Gaston, die ook reeds bijna twintig jaar in het huis van Lord Lister was, had de tafel afgeruimd en de kleine zilveren koffiekkan, waaronder een spirituslichtje brandde, op tafel gezet.

In eerbiedige houding bleef hij aan de deur staan.

„Heeft uw lordschap nog iets te bevelen?”

John C. Raffles keek van zijn courant op.

„Neen, Gaston, ga maar slapen.”

Met een diepe buiging, die ondanks de vele jaren van zijn dienstbaarheid in dit huis nog altijd even eerbiedig plaats had, verliet de kamerdienaar het vertrek.

De beide heeren waren weder alleen. Zij zaten onder het heldere licht der tafellamp in gemakkelijke leuningstoelen, rookten sigaretten en waren geheel en al verdiept in het lezen der Londensche avondbladen.

Buiten kletterde de regen tegen de vensters, het was een zachte Engelsche winter, die de straten bijna onbegaanbaar maakte.

In het vertrek heerschte volmaakte stilte. Men hoorde

alleen het eentonige geluid van het spiritusvlammetje, dat onder de koffiëkan brandde, en nu en dan ritselde tusschen de vingers der lezers het courantenpapier.

Plotseling wendde Charly Brand zich tot Lord Lister.

„Zeg eens, Edward, als ik mij goed herinner, was je onlangs eens van plan, een onderwijzer te nemen, om je Russische taalkennis een weinig te volmaken.”

De Groote Onbekende liet de courant, waarin hij las, zakken.

Hij knikte.

„Zeker — maar hoe kom je daar zoo ineens bij?”

„Omdat ik juist een advertentie las, waarin zich een Rus aanbiedt, les te geven.”

En toen John C. Raffles de hand over de tafel stak, gaf Charly hem de courant en voegde er aan toe:

„Op de laatste kolom van de derde pagina.”

Lord Lister had de advertentie reeds gevonden. Hij las haar eenmaal, tweemaal halfluid:

„Een gewezen lid van de Petersburgsche Akademie wenscht voorname Engelschen privaat-onderwijs in de Russische taal te geven.

Brieven onder „Leon Karotkin” worden ingewacht aan het bureau van deze courant.”

De Groote Onbekende had de courant weer op tafel en zijn hand onder het hoofd gelegd.

Op zijn smal, scherpzinnig gelaat vertoonde zich een ernstige trek, alsof hij over iets nadacht.

Charly Brand lachte.

„Je ziet er zoo ernstig uit, Edward, alsof je het eerst in overweging moet nemen, dezen Russischen taalgeleerde als onderwijzer te engageeren.”

Doch Lord Lister ging op deze scherts niet in.

Nog eens las hij met aandacht de advertentie. Woord voor woord. Toen stond hij op en liep eenige keeren het vertrek op en neer.

„Daar steekt iets achter, Charly!” verklaarde hij eindelijk op beslist toon.

De jonge man keek hem verbluft aan.

„Wat kan er om 's Hemels wil achter zulk een eenvoudige advertentie voor een geheim steken?”

En toen begon hij weer te lachen.

„Men bemerkt wel, dat jij John C. Raffles bent!” zei hij. „Ik verwed honderd pond tegen een pruimenpit, dat er in het gansche Vereenigde Britsche Koninkrijk buiten jou niet een enkel mensch bestaat, die achter deze geschiedenis een raadselachtige gebeurtenis zou vermoeden. Jij echter beweert dit met zulk

een zekerheid, dat men zelf zou beginnen te wankelen.”

De Groote Onbekende had zijn gewone kalmte weer teruggekregen. Hij ging weer in zijn stoel zitten en bles de kleine vlam onder de koffiëkan uit.

En terwijl hij de beide koppen vulde, zei hij:

„Wanneer een lid der Petersburgsche Akademie gedwongen is, in Londen privaat-onderwijs te geven, om in zijn onderhoud te voorzien, dan zal je mij er nooit van kunnen overtuigen, dat dit een zuivere zaak is.”

De jonge secretaris kleurde van verlegenheid.

„Je hebt weer eens gelijk, Edward. Vergeef mij, dat ik zooeven gelachen heb”, verzocht hij.

John C. Raffles knikte slechts afgemeten, zooals hij dit wel meer placht te doen.

Zijn hersens werkten reeds weer.

„Buitendien, beste Charly, is mij de naam „Leon Karotkin” niet onbekend. Ik moet die al ergens meer gehoord hebben, ik kan mij echter oogenblikkelijk niet herinneren, waar dat geweest is. Wanneer ik mij echter niet vergis, dan staat deze man in betrekking tot het een of ander wetenschappelijk werk.

Welnu, wij zullen zelf zien.”

Charly Brand begon belang in deze ongewone zaak te stellen.

„Wil je den man hier laten komen, Edward?”

Nu verscheen er een fijn lachje om de dunne lippen van den Grooten Onbekende.

„Maar dat spreekt toch vanzelf, my boy. Overmorgen, des voormiddags.”

Daarna drukte hij op den knop der electriche tafelschel.

Een minuut later stond de oude lakei weer in het vertrek.

„Het is goed, Gaston, dat je nog niet naar bed bent. Je moet nog een brief posten. Ik zal hem onmiddellijk schrijven, wacht maar een oogenblik.”

Daarna stond hij op en ging naar zijn studeerkamer.

Stipt op den bepaalden tijd, tegen elf uur, kwam de oude Leon Karotkin.

Lord Edward ontving hem alleen in zijn studeerkamer en verzocht hem in een stoel, die naast het schrijfbureau stond, plaats te nemen.

Met bijzondere belangstelling beschouwde hij het voorname gezicht van den grijsaard.

Hem, den snuggeren menschenkenner, ontgingen de diepe rimpels niet, die in het oude gelaat gegroefd

waren, de bittere trek, die om zijn mond lag en die getuigde van geheim hartzeer, van kommer, zorgen en ontberingen.

Er ontstond een kleine pauze. Ieder van hen wachtte er op, dat de ander het eerste woord zou spreken.

Eindelijk zeide Raffles:

„Ik verheug mij, professor, dat u aan mijn verlangens, mij te bezoeken, zoo bereidwillig voldaan hebt.”

De lippen van Leon Karotkin trilden zenuwachtig.

„Verlangens?” herhaalde hij. „Uw lordschap is niet verplicht aan iemand van mijn stand iets te verzoeken! Iemand, die zich in zulk een toestand als ik bevindt, is slechts aan bevelen gewend en mag zich nog gelukkig achten, wanneer de volbrenging van dit bevel het hem mogelijk maakt, zijn huisgezin brood te verschaffen.”

De Groote Onbekende deed, alsof hij deze tegenwerping niet gehoord had.

„Mijn vreugde, nader kennis met u te maken, professor, is des te grooter, als ik mij herinner, uw naam te kunnen vereenigen met het een of andere wetenschappelijke werk.”

De rechterhand van Leon Karotkin tastte onrustig naar de leuning van zijn stoel.

Toen hij eindelijk antwoordde, was zijn stem heescher.

„Uw lordschap bedoelt waarschijnlijk mijn werk over de verhoudingen van de oude Skandinavische letterkunde tot de Duitsche godgeleerdheid. — Zonder twijfel, dit werk heeft mij destijds veel genoegens verschafft en een bijna overweldigenden overvloed van eerbewijzen van allerlei soort. Doch,” hij haalde diep adem, „de herinnering aan dit tijdstip van mijn leven behoort tot gelukkiger tijden.

Nu zit niet de professor Leon Karotkin, buitengewoon lid der Petersburgsche Academie, voor u, doch een bejaard man, die met vrouw en dochter op een ellendig dakkamertje woont en zijn laatste paar shilling voor het betalen der advertentie moest geven!”

Nu was Lord Edward besloten, onmiddellijk op zijn doel af te gaan.

„Ik verzoek u, professor, datgene, wat ik nu wil zeggen, niet verkeerd op te vatten. Het is niet mijn gewoonte, om mij met de particuliere omstandigheden van vreemden te bemoeien. In dit geval wil ik echter een uitzondering maken.”

Hij boog een weinig voorover.

„Ik spreek als gentleman tegenover gentleman. Stel vertrouwen in mij. Het zullen zeker buitengewone om-

standigheden geweest zijn, die u, een geleerde van erkende beteekenis, in dezen armoedigen toestand gebracht hebben. Vertel ze mij onbevreesd, en — wees er van overtuigd — er zal hulp verschafft worden.”

De oude Karotkin keek als verbijsterd in de groote oogen, die zich met een dwingende macht op hem vestigden.

Tevergeefs trachtte hij zich er aan te onttrekken — zij lieten hem niet meer los.

En nu draalde hij niet langer en vertelde. Vertelde het geheele treurspel van een lang, werkzaam leven, dat hem nu, nu reeds zijn levensavond was aangebroken, in de achterbuurten van Whitechapel gebracht had. —

In zijn stem lag zulk een ontroerende toon van wanhoop en onderwerping, dat de toehoorder verscheidene malen onwillekeurig al huiverend de schouders optrok. Het duurde bijna een half uur, vóódat de professor den laatsten volzin van zijn verhaal uitsprak:

„Met tweehonderd roebel, die men mij gelaten heeft, ben ik vijf maanden geleden te Londen gekomen. Sedert dien tijd moesten wij — mijn vrouw, dochter en ik, van dit geld leven.

Op alle mogelijke manieren heb ik getracht werk te vinden, maar men wees mij overal af. Wie zou zulk een ouden man nemen, waar zoovele jonge krachten zich aanbieden!”

„Maar u hebt een grooten naam”, sprak Raffles.

Leon Karotkin streek zich langs het voorhoofd. Hij antwoordde niet.

Na een oogenblik vroeg Lord Lister:

„Kunt ge er een reden voor opgeven, waarom Graaf Bradanoff, de chef der Petersburgse politie, u met zulk een woede vervolgt?”

Bij deze vraag scheen er leven in den grijsaard te komen. Zijn oogen schoten vuur en zijn hand balde zich.

„Graaf Bradanoff!” herhaalde hij, „is een schurk zooals men ze zelden in het groote heilige Rusland vindt. —

Hij, de almachtige chef van de politie, een der steunpilaren van den Czaar, is lid van de geheime propaganda in Rusland!”

John C. Raffles scheen weer aandachtig te luisteren en zeide:

„Maar, — dat is niet mogelijk!”

De grijsaard begon bitter te lachen.

„En toch is dat zoo, uwe Lordschap!

Door relaties, die ik u niet nader noemen kan, ben

ik daarmede op de hoogte gekomen en daar Graaf Bradanoff dat weet, zocht hij reeds sedert langeren tijd naar een voorwendsel om mij onschadelijk te maken, totdat dit hem nu gelukt is door den onvoor-zichtigen brief, dien Fedor Wassileff, op zijn transport naar Siberië, aan mijn dochter geschreven heeft."

Zijn oogen schitterden.

„Denk maar niet, dat ik het eenige slachtoffer ben van de lichtschuwe daden van dien man. Ga maar eens naar Siberië, naar de loodmijnen van Tomsk en Irkutsa, beschouw daar de duizenden ongelukkigen, die er levend begraven zijn, omdat zij niet, zooals ik, viermaal honderdduizend roebel bezaten, om zich vrij te koopen.

Bezoek de moerassen van Siberië, deze hel op aarde, waar al degenen, die na jaren langen dwangarbeid, weer vrijgelaten zijn; zie, hoe afgeleefd en krachteloos zij geworden zijn en niet meer den moed bezitten om naar beschaafde streken terug te keeren.

Al deze menschen verlangden niet meer naar vrijheid. Zij koesterden nog slechts één wensch, namelijk: om de paar laatste jaren van hun vernietigd leven niet meer vervolgd te worden en in rust te kunnen sterven."

De grijsaard was opgestaan.

Zijn hand omklemde krampachtig een zijde van het schrijfbureau. Hij stond recht overeind, als een profeet van de straffende gerechtigheid.

Hij ging voort:

„Als deze man sterft en voor den rechterstoel des Allerhoogsten verschijnt, dan zullen al deze ongelukkigen tegen hem getuigen en de eeuwige verdoemenis zal zijn loon zijn.

Want, mijnheer, er moet toch een God zijn, die zulke misdaden zal wreken!"

De grijsaard zonk in zijn stoel neer en verborg zijn gezicht achter zijn handen. Hij zuchtte.

John C. Raffles keek dezen armen, ouden man, die vreeselijk door het noodlot getroffen was, ernstig aan.

Daarna stond hij op en legde zijn hand op den schouder van den geleerde.

„Wees kalm, professor — er zal eens een vergelding komen, zoowel voor de misdaden, die de ellendeling aan u, als aan anderen bedreven heeft, en — ik zal u genoegdoening verschaffen."

Leon Karotkin hief het hoofd omhoog en vroeg: „U?"

Een ongeloovige trek vertoonde zich om zijn mond.

„Vergis u niet, uw lordschap. Graaf Bradanoff is iemand, waartegen men niets kan uitvoeren; alleen de Czaar zou dat kunnen. En deze houdt zijn machtige hand beschermend boven het hoofd van dezen misdadiger, omdat hij zijn laagheden niet kent."

Op het fijnbesneden gezicht van den Grooten Onbekende vertoonde zich een raadselachtig lachje, toen hij zeide:

„Ik herhaal nog eens — dat ik u genoegdoening zal verschaffen! Ik dacht wel, dat u mij niet zoudt gelooven, want uw gezicht toont dit reeds aan.

Ik verlang ook niet, dat u zich door mijn woorden overtuigen laat; maar het volbrengen van mijn belofte zal u bewijzen, dat ik u recht verschaffen zal.

En... u weet immers ook niet, wie de persoon van Lord Lesdowne is. Als u zijn naam kendet, dan zoudt u mij wel toegeven, dat zelfs de chef van de Petersburger politie geen onoverwinlijke tegenstander is."

De professor stond op en liep een schrede achteruit. De eigenaardige toon in de stem van zijn gastheer bracht hem van streek.

Hij wierp een schuwen blik op de groote, aristocratische gestalte.

„Welken naam, uw lordschap?" vroeg hij.

Een afwijzende handbeweging was het antwoord.

„Laat ons dezen naam voorloopig laten rusten.

U zult dien gewaar worden, zoodra ik graaf Bradanoff onschadelijk gemaakt heb. Tot zoo lang moet u maar denken, dat u in den persoon van mij Lord Lesdowne hebt leeren kennen."

En nog voordat de andere iets antwoorden kon, ging hij voort:

„Laat ons trachten, een practisch resultaat te verkrijgen, nu wij kennis met elkaar gemaakt hebben. Ik moet u vóór alles een vraag doen: Acht u het mogelijk, dat ik onder uw leiding binnen twee maanden de Russische taal kan leeren?"

Leon Karotkin begreep niet, wat de lord daarmede bedoelde, maar antwoordde toestemmend het navolgende:

„Het is wel mogelijk. Maar om dat te kunnen, moet uw lordschap zich de moeite getroosten om gedurende deze twee maanden minstens twee uur per dag les bij mij nemen."

De Grootte Onbekende begon te lachen.

„Dat vind ik zeer goed! — Ik heb mij gedurende mijn leven wel grootere moeiten moeten getroosten. Wees maar onbezorgd — het zal mij niet moeilijk vallen.

En luister nu verder: Ik betaal u voor dit onderwijs een salaris van tienduizend pond sterling, waarvan ik u de helft als voorschot reeds heden ter hand zal stellen.

Gedurende de maanden, die het onderwijs duurt, zult u wel zoo goed zijn met uw huisgenooten te gaan wonen in een kleine, mij toebehoorende villa in de Trafalgarstreet. De villa is gemeubileerd, maar ik bewoon haar niet, omdat ik aan dit huis erg gehecht ben."

De oude man keek den spreker met open mond en wijd opengesperde oogen aan, alsof hij er aan twijfelde, goed gehoord te hebben.

Maar toen Raffles hem ernstig en vriendelijk aankweek, begreep hij eindelijk, dat Lesdowne het oprecht meende.

De tranen rolden hem over de wangen en voordat de Groote Onbekende het hem verhinderen kon, vatte hij diens hand en bracht haar aan zijn lippen.

Maar ook nu begeerde Lord Edward geen dank.

„Mag ik er u opmerkzaam op maken, professor, dat u mij geen dank verschuldigd zijt, want ik bewijs u geen weldaden.

Wat betreft de tienduizend pond sterling, die zijn niets meer dan een behoorlijk salaris. Want een lid van de Petersburger Academie van Wetenschappen is zeker iemand, wien ruimschoots zulk een salaris toekomt.

En de villa in de Trafalgarstreet — u bewijst mij er waarlijk een dienst mede, daarin te gaan wonen, omdat het voor de meubelen beter is; zoodat ik u daarvoor eigenlijk nog dankbaar moet zijn."

De oude heer keek den ander aan en schudde het hoofd.

„Wat bent u toch voor een raadselachtig mensch!" zei hij eindelijk op zachten toon. „U overlaadt mij met weldaden, u geeft mij den levensmoed terug en maakt het mij mogelijk, weer een bestaan te krijgen.

Waarom bewijst u al deze weldaden aan iemand, die u een uur geleden nog geheel vreemd was? — Wie bent u toch, die mij toont een apostel der barmhartigheid en menschlievendheid te zijn?"

„Waarde professor," antwoordde de Groote Onbekende, „vorsch niet naar dingen, die u voorloopig onbekend moeten blijven. Te zijner tijd zult ge uwe vragen wel beantwoord krijgen."

Daarna ging hij naar zijn schrijfbureau, maakte een chèque gereed en gaf die aan zijn gast.

Zoodra u de chèque aan de kas van de Bank van

Engeland vertoont, ontvangt u vijfduizend pond sterling."

En lachend voegde hij er bij:

„Als het u gelegen komt, dan moeten wij morgen vroeg reeds met de Russische lessen beginnen.

Het zal mij aangenaam zijn, u tegen elf uur bij mij te zien.

Ik verzoek u, aan uw dames, mij onbekend, mijn groeten over te brengen. Ik hoop hen binnen eenige weken persoonlijk te leeren kennen."

— — — — —
Toen de professor door Regentstreet liep, had hij een gevoel alsof hij een mooien droom gedroomd had.

Eerst de banknoten, die de kassier van de Bank van Engeland hem betaalde, bewezen hem, dat hij niet gedroomd had.

— — — — —
Twee maanden later zei John C. Raffles tot zijn jongen vriend en secretaris:

„Beste Charly, ik ben van plan om je weer een kleine afwisseling te verschaffen. Wij zullen aanstaaenden Dinsdag voor een tijd lang Engeland verlaten."

Charly Brand, die juist zijn kopje thee wilde drinken, keek hem verbaasd aan.

„Op reis gaan, Edward, nu? Maar daarover heb je nog in het geheel niet met mij gesproken! Waar zullen wij dan heen reizen?"

De Groote Onbekende stak een sigaret op, begon te rooken en antwoordde:

„Naar Petersburg, my boy. Ik ben van plan, daar eenigen tijd onder de politie te werken. Het interesseert mij, deze uitgebreide instelling eens persoonlijk te leeren kennen."

De jonge secretaris keek zijn vriend en chef een oogenblik verwonderd aan.

Daarna stond hij plotseling op, liep als een razende het vertrek op en neer en riep:

„Ben je gek geworden? Wil je onder de Petersburger politie werken? Heb je lust om je levenslang naar Siberië te laten sturen?"

Maar de Groote Onbekende verwijderde de asch van zijn sigaret en antwoordde kalm:

„Integendeel, my dear boy, — ik wil de gevangenen, die zich in Siberië bevinden, terughalen! Wees nu verstandig en ga bij mij zitten, want ik heb vooraf nog een massa belangrijke zaken met je te bespreken."

VIJFDE HOOFDSTUK.

In het hol van den leeuw.

Het was acht dagen later.

De Engelsche gezant te Petersburg, Lord Darrington, was juist in zijn studeerkamer gekomen, toen een der bedienden van het gezantschap op een zilveren blad een kaartje binnenbracht.

„Lord Lesdowne” stond daarop — niets meer.

„Heeft deze heer medegedeeld voor welke zaak hij mij wenscht te spreken?” vroeg hij den bediende.

Deze boog:

„Nee, Uwe Excellentie. Zijne Lordschap deelde mij alleen mede, dat hij Uwe Excellentie over een zeer belangrijke particuliere zaak wenscht te spreken.”

„Laat dezen heer binnenkomen.”

Twee minuten later stond John C. Raffles tegenover den voornamen, bejaarden heer.

De gezant wees met een handbeweging op een naast zijn schrijfbureau staanden stoel:

„Mag ik Uwe Lordschap verzoeken, plaats te nemen!”

De bezoeker dankte beleefd, nam op den stoel plaats en kreeg uit zijn borstzak een groot, te zamen gevouwen papier, dat hij uit elkaar legde.

Het was van een ambtelijk zegel voorzien en bevatte de onderteekening van den Lord-Mayor van Londen en die van den Engelschen minister van Buitenlandsche Zaken.

„Zou Uwe Excellentie zoo goed willen zijn, kennis te nemen van den inhoud van dit stuk?” vroeg John C. Raffles.

De gezant las het geschrevene, waarbij hij niet kon nalaten, zijn bezoeker verscheidene keeren verwonderd aan te zien.

De inhoud scheen hem te boeien, want hij las het nog eens met de grootste aandacht.

Eindelijk gaf hij het terug. Op zijn gelaat zag men de meest tegenstrijdige gewaarwordingen.

Het duurde een poos, vóórdat hij goed gekozen woorden vond.

„Uwe Lordschap overhandigt mij daar een schrijven van onze regeering te Londen, waarbij ik de opdracht krijg om u toegang te verschaffen tot de Petersburger politie, om het u mogelijk te maken, eenige maanden bij haar te werken.

Het zou mij zeer aangenaam zijn, als u de goedheid wildet hebben, mij mede te deelen, waarom u dat wenscht.”

De Grootte Onbekende keek eenige oogenblikken naar de punten van zijne laarzen, waarbij een ironisch lachje om zijn mond verscheen.

„Dit kan ik Uwe Excellentie in eenige woorden mededeelen. — Uwe Excellentie weet, dat zich te Londen een massa van de uit Rusland gevluchte leden der revolutionnaire partij bevinden en dat zich in de hoofdstad van het vereenigde Britsche Koninkrijk een groot aantal van deze partij bevindt.

Het spreekt van zelf, dat er onze regeering veel aan gelegen ligt, om een goede verstandhouding met Rusland te onderhouden. Daarom zijn wij genegen om aan den wensch der regeering te Petersburg tegemoet te komen, door de zich te Londen bevindende anarchisten streng te bewaken.

Maar dit kan alleen geschieden, als wij ons met eigen oogen overtuigen van het doen en laten der Russische anarchisten. En zoowel de lord-mayor van Londen als de minister van Buitenlandsche Zaken, zijn van meening, dat wij de zich te Londen bevindende Russische anarchisten slechts dan met goed gevolg bestrijden kunnen, als wij in de mogelijkheid zijn, door langere studiën in het midden der Petersburgsche politie, een goed overzicht te krijgen van den toestand hier te lande.

Uit dien hoofde ben ik hierheen gezonden, en ik zou Uwe Excellentie dankbaar zijn, als u kondt bewerken,

dat ik onder graaf Bradanoff arbeiden mocht."

De gezant was opgestaan en liep het vertrek op en neer. Eindelijk bleef hij voor zijn bezoeker staan.

Hij scheen eenig wantrouwen te koesteren.

„Wat mij in deze zaak bevreemdt, is dat ik behalve het zoo even door u aan mij vertoonde schrijven, tot dusverre nog geen officieele opdracht ontvangen heb van onze regeering te Londen."

Weer kwam er een lachje om den mond van den Grooten Onbekende; een lachje, waardoor de gezant in twijfel gebracht werd.

„Ik geef toe, Excellentie, dat dit u eenigzins bevreemden moet, maar u moet bedenken, dat, wanneer zoowel de lord-mayor van Londen als de minister van Buitenlandsche Zaken zoo gehandeld hebben, zulks dan alleen geschiedde uit overweging, dat het gewenscht is om een noodeloos opzien te vermijden."

Lord Darrington reikte zijn bezoeker de hand.

„Uwe Lordschap heeft gelijk en ik verzoek u om den twijfel, dien ik gekoesterd heb, niet kwalijk te nemen, want ik zie nu in, dat in het onderhavige geval zulks weinig aan de zaak afdoet."

Na een oogenblik gezwegen te hebben, zeide John C. Raffles:

„Mag ik vragen, wanneer Uwe Excellentie van plan is om aan de opdracht der regeering te voldoen?"

Welvoegelijkheid hield den gezant tegen om te vragen, welke positie de tot dusverre aan hem onbekende Lord Lesdowne, in zijn vaderland had bekleed.

Zonder twijfel echter moest deze positie eene zeer voorname zijn.

Hij hield het daarom voor raadzaam, den bezoeker met de grootste voorkomendheid te bejegenen; hij boog en verklaarde:

„Ik zal niet alleen mij nog heden met graaf Bradanoff in verbinding stellen, maar er tevens voor zorgen, dat zoowel aan den wensch van de regeering te Londen, als aan uw eigen verlangen voldaan wordt.

Zonder eenig voorbehoud durf ik beloven, dat, als uwe lordschap morgen bij graaf Bradanoff komt, u dan de meest mogelijke tegemoetkoming zult onder vinden."

John C. Raffles boog.

„Ik dank Uwe Excellentie en zal niet in gebreke blijven om aan de regeering te Londen mede te deelen, dat ik u dadelijk bereid heb gevonden, om mij zooveel mogelijk behulpzaam te zijn."

Een handdruk — nogmaals een buiging... en John

C. Raffles verliet het paleis van het Engelsche gezantschap aan het Newsy-Prospect.

Den volgenden voormiddag bevond de Groote Onbekende zich in het cabinet van den chef der Petersburger politie.

Graaf Bradanoff moest van den Engelschen gezant zeer nauwkeurige aanwijzingen ontvangen hebben, want hij ontving zijn voornamen Engelschen gast met een buitengewone voorkomendheid.

Zonder hem met een enkel woord in de rede te vallen, luisterde hij naar hetgeen de bezoeker hem mededeelde.

Dezen gevreesden man van het groote heilige Rusland, die duizenden menschen met een pennestreek uit de rij der levenden verbannen had; die tallooze stamgenooten aan een langzamen, ellendigen dood ten prooi had gegeven, — kon men het reeds dadelijk aanzien, dat hij zeer brutaal en vreeselijk egoistisch was.....

Op zijn korten hals stond een hoofd, waarin kleine, onrustige oogen heen en weer gleden; hij had een geelachtig gelaat, dat overal rimpels vertoonde.

Als naar gewoonte, liep hij, de handen op den rug, steeds heen en weer en wierp telkenkeere een onderzoekenden blik op den Engelschman.

Ook toen John C. Raffles uitgesproken had, heerschte er nog eenige oogenblikken stilte in het vertrek.

De Rus ging in een fauteuil zitten, sloeg de beenen over elkaar en zei met een heesche stem:

„Het zal mij een buitengewoon genoegen zijn, uwe Lordschap al de bijzonderheden van den dienst te leeren kennen. U zult hier gelegenheid vinden om u er met eigen oogen van te kunnen overtuigen, welk een moeilijken strijd de politie in Rusland iederen dag te strijden heeft, tegen dit schuim der natie, tegen deze ellendelingen en vaderlandslooze lieden.

Wij allen hebben het tegenover hen hard te verantwoorden. Wij hebben te doen met lieden, voor wie vaderland, monarchie en eer onbekende zaken zijn en in den strijd tegen deze elementen, die den naam van Rusland in het buitenland door het slijk halen, baat slechts één middel — streng optreden en voorbeeldig straffen.

Wij mogen ons iederen dag geluk wenschen, dat wij in Siberië een land gevonden hebben, waar wij deze onmenschen voor altijd levend kunnen begraven."

De Groote Onbekende bekeek, met oogenschijnlijk veel belangstelling, zijn nagels, en het duurde een heele poos, vóór dat hij opkeek.

„Ik geef uwe Excellentie volkomen gelijk. Ik moet bekennen, dat ook de centrale regeering van mijn land het zeer onaangenaam vindt, dat de revolutionnaire partij aan Londen als steunpunt voor haar ondermijnende „Tätigkeit“, zooverre het van het buitenland uitgaat, de voorkeur heeft gegeven.

Deze plaag is langzamerhand zoo erg geworden, dat wij ons volens volens genoodzaakt zien, energiek op te treden, om dit kwaad met den wortel uit te roeien. Het is natuurlijk noodig, dat de regeering iemand heeft opgedragen, dit eens flink te onderzoeken.

Deze zoowel eervolle als verantwoordelijke opdracht is mij te beurt gevallen, en ik ben van plan, voor zoover ik daartoe de gelegenheid vind, twee maanden bij de politie werkzaam te zijn, opdat ik dan, van de vereischte kennis voorzien, naar Londen kan terugkeeren.”

De Rus had een sigaret opgestoken en begon nu zenuwachtig te rooken. Op zijn bleek gezicht weerkaatste de inwendige voldoening over datgene, wat hij zoo juist gehoord had.

„Ik gevoel mij gelukkig, dat uwe Lordschap in mijn afdeeling komt. Wees er van overtuigd, dat ik, zoowel als ieder van mijne beambten, zich alle moeite zullen getroosten u alle vragen te beantwoorden. — Wanneer u het toestaat, zal ik u onmiddellijk aan mijn geheel corps beambten voorstellen.”

De Engelschman boog.

„Zijne Excellentie zal mij daarmee zeer verplichten.”

Graaf Bradanoff ging naar zijn kolossaal schrijfbureau, dat bijna de eene helft van het vertrek in beslag nam, en drukte op een knop van de bel, die op het bureau stond.

„Zorg er voor,” gebod hij den binnentredenden secretaris, „dat binnen vijf minuten in de groote vergaderzaal de gezamenlijke beambten, die onder mijn beheer staan, bij elkander komen.”

„Zeer goed, Excellentie!” — en met een onderdanige buiging ging de secretaris weer heen.

Nauwelijks waren de vijf minuten om, toen graaf Bradanoff zich met zijn gast naar de groote, op de eerste étage gelegen vergaderzaal begaf.

Daar stonden reeds de beambten, bijna veertig man, op hun chef te wachten.

Graaf Bradanoff trad nu met den Groote Onbekende naast zich, voor hen. Zijn heersche stem klonk scherp en bijtend, toen hij kortaf zeide:

„Ik heb u mede te deelen, dat de zich in mijn gezelschap bevindende heer, Lord Lesdowne, door de Engelsche regeering met een buitengewone opdracht hier heen gezonden is, om de inwendige inrichting van onze politieke politie te bestudeeren.

Het is nu ons aller plicht, hem zooveel mogelijk daarin tegemoet te komen. Zijn Lordschap zal twee maanden onafgebroken in ons midden arbeiden, en ik verlang van u, dat gij alle vragen, die hij tot u zal richten, bereidwillig zult beantwoorden. Wanneer zijn Lordschap zich genoodzaakt gevoelt, over een van u te klagen, dan weet ge, wat u te wachten staat.”

Al de veertig beambten, die als een kudde bangeschapen aan de deur stonden, bogen onderdanig en keken bedeesd naar den voornamen vreemdeling, die, op een tafel geleund, hen kalm monsterde.

Zij waren er allen beslist toe bereid, om het bevel van hun chef te gehoorzamen, want boven hen zwaaide, als een groot vernietigend zwaard, dat eene woord: — Siberië!

... ..

Zoo zou John C. Raffles, de Groote Onbekende, onder graaf Bradanoff arbeiden, den chef van de Petersburger politieke politie, gedurende zijn verblijf in Rusland.

ZESDE HOOFDSTUK.

In de vestibule van het Cecil-hotel.

Ongeveer zes weken later. Het was een heerlijke lente-avond.

In de vestibule van het Cecil-hotel zat John C. Raffles met zijn jongen vriend en secretaris, die in Petersburg voor een Engelschen baronet Sellmons doorging.

Beiden hadden gedurende hun verblijf in Rusland vier prachtige gemeubileerde kamers gehuurd in het hotel. Zij zaten in roode fauteuils aan de typische kleine Russische theetafel, rookten hunne sigaretten en keken naar het publiek.

Plotseling vertoonde zich op het gezicht van den Grooten Onbekende een raadselachtig lachje. Het scheen, alsof hij zich reeds bij voorbaat verheugde over wat hij aan zijn jongen vriend wilde vertellen.

„Beste Charly, ik geloof, dat het zoo langzamerhand tijd wordt, dat wij ons uit het politieke leven in Petersburg terugtrekken.”

Charly Brand keek den ander verheugd aan.

„Goddank, Edward, dat je eindelijk op dit verstandig idee gekomen bent. Ik moet je openhartig bekennen, dat de laatste zes weken zoo ongeveer voor mij de moeilijkste beproeving waren, die je mij gedurende de twee jaren van ons samenleven hebt opgelegd.”

De Grooten Onbekende ging achterover in zijn stoel liggen en sloeg de beenen over elkander.

„Ik begrijp in het geheel niet, beste jongen, waarom je zulk een afkeer hebt van dit verblijf te Petersburg. Ik vind integendeel, dat wij hier een zeer aangename tijd hebben doorgebracht. Het was de eerste keer, dat ik in de gelegenheid was, het inwendige bedrijf van een administratie te kunnen beoordeelen.”

De jonge man haalde de schouders op.

„Wat heb je daar toch aan, Edward! — Daar wij nu toevallig over dit onderwerp spreken, moet ik je openhartig verklaren, dat het mij buitengewoon zou interesseeren, eindelijk van jou te vernemen, voor welk doel je eigenlijk dit zeer gevaarlijke spel gespeeld hebt.

Mij zijn je redenen daarvoor volkomen onduidelijk gebleven. En ik veronderstel, wanneer men zich aan zulk een ontzettend gevaar blootstelt, zooals wij in dit geval deden, dan moet het toch ten minste de moeite loonen.”

Lord Edward Lister boog eenigszins ironisch het hoofd.

„Wees er van overtuigd, Charly, dat je wensch naar een praktisch resultaat van deze zes weken ook reeds binnen acht-en-veertig uren zal vervuld worden.

De geheele duur van ons verblijf hier beteekende slechts de voorbereiding van de groote truc, die ik voor oogen heb, en waardoor ik bereiken zal, Graaf Bradanoff onschadelijk te maken.”

De jonge secretaris schudde het hoofd.

De zaak was hem nog altijd duister.

„Wil je mij je plan niet nader verklaren?”

De groote John C. Raffles wierp zijn sigaret in de kachel.

„Wij zullen morgenmiddag de schatkist in de privé studeerkamer van graaf Bradanoff open maken en ons meester maken van den inhoud der gezamenlijke akten. Zoodra dit gebeurd is, zullen wij onder begeleiding van kozakken Petersburg langs den kortsten weg verlaten en tevreden zijn zoodra wij over de Duitse grenzen zijn.”

Charly Brand had alleen het woord schatkist onthouden.

Hij maakte een beweging, alsof hij wilde opspringen. Doch een waarschuwend blik van zijn vriend en meester gaf hem zijn kalmte terug.

„Je bent krankzinnig, Edward! Niet alleen, dat wij reeds weken lang dag aan dag en uur op uur tegenover het noodlot staan, nu wil je ook nog dit gevaar door een geheel doellooze inbraak vertienvoudigen.

Ik moet je openhartig bekennen, dat ik op dit oogenblik het voor de eerste maal betreur, mij met den avon-

tuurlijken zwendel van jouw zoogenaamde diploma-
tische opdracht te hebben ingelaten.

„Je hebt het noodlot nog nimmer zoo stoutmoedig uit-
gedaagd als hier in Petersburg.”

Doch de Groote Onbekende verzette zich met een
spottend lachje tegen de misnoegde verontwaardiging
van zijn jongen vriend.

„Je weet, mijn beste jongen, dat ik mij in den loop
van den tijd langzamerhand heb afgewend hoegenaamd
iets te geven om je raad en je persoonlijke opvatin-
gen. Ook in dit geval moet je mij veroorloven, mij stil
mijn gang te laten gaan.”

En op een ernstigen toon voegde hij er bij:

„Ik vertelde je reeds in Londen, vóórdat wij op reis
gingen, dat wij deze Russische reis niet voor ons plei-
zier maakten, doch dat van het gelukkige succes het
wel of wee van honderden beklagenswaardige menschen
afhing.”

Charly Brand antwoordde met een hatelijk lachje:

„Ik wist tot dusver nog niet, dat men een edel werk
van barmhartigheid verricht door een misdadige in-
braak.”

Doch hij had nauwelijks het laatste woord uitgespro-
ken, of hij kwam tot het bewustzijn, welke woorden hij
aan zijn heer en meester had toegevoegd.

En toen de groote, koude oogen van den Grooten
Onbekende hem nu nog met een vreemde uitdrukking
aankeken, kon hij zich niet langer inhouden; zich ver-
over de leuning van den stoel buigend, greep hij de
hand van Lord Edward en smeekte met onvaste stem:

„Vergeef mij, Edward, en vergeet, wat ik zoo juist
gezegd heb! Ik heb er werkelijk niet bij nagedacht.
Want anders — want juist ik ben een der weinigen, die
er over kunnen oordeelen, welk een goed en mensch-
lievend mensch je bent.”

Lord Lister schoof de hand, die op zijn arm lag, een
weinig terug.

„Laat het voor dit keer goed zijn, mijn jongen. Doch
in het vervolg zou ik je den raad willen geven, dat je
je woorden, voordat je ze uitspreekt, met wat meer
zorg kiest.”

Op dit oogenblik kwam er op zijn ernstig gelaat een
uitdrukking van onverholen verbazing, terwijl hij met
scherpe blikken naar de voordeur van het hotel keek.

Charly Brand keek eveneens zeer verwonderd op.

Door de vestibule kwam namelijk de oude Lord
Darrington, de Engelsche gezant.

Hij had de heeren zeker reeds opgemerkt, want hij
bleef staan.

Op hetzelfde oogenblik was John C. Raffles reeds
opgesprongen en naar hem toegegaan. De beide Engel-
schen drukten elkander de hand.

„Het verheugt mij, uwe Excellentie, dat ik het geluk
heb, u hier zoo onverwacht te ontmoeten. Wanneer u
het toestaat, zou ik gaarne hier op deze plaats een ver-
zoek willen doen, waarvoor ik u anders morgenmiddag
in het paleis van den gezant had willen opzoeken.”

„Maar met het grootste genoegen, uw lordschap!”
antwoordde de oude heer vriendelijk, terwijl hij zich
naar de tafel begaf, en den jongen man groette. Nadat
hij eveneens op een stoel had plaats genomen, wendde
hij zich weder tot den Grooten Onbekende.

„En waarover wenschte u mij te spreken, mijn beste
Lesdowne?”

John C. Raffles zeide op fluisterenden toon:

„Ik ontving heden vroeg van onze regeering te Lon-
den een dringende geheime order, volgens welke ik
morgennamiddag tegen twee uur Petersburg moet ver-
laten en mij onmiddellijk naar Berlijn moet begeven.

Daar ik genoodzaakt ben, aanmerkelijk veel mate-
riaal met mij mede te nemen, dat ik in geen geval aan
de post of spoor durf toe te vertrouwen, zie ik mij
genoodzaakt den weg tot de Duitsche grenzen per slede
af te leggen.

Ik wilde uwe Excellentie verzoeken, ervoor te zorgen,
dat mij een sterk escorte van kozakken moge bege-
leiden.”

De oude Lord Darrington keek verbaasd op.

„Zou het niet gepaster zijn, wanneer uw lordschap
zich met dit verzoek rechtstreeks tot graaf Bradanoff
noff, onder wiens beheer u werkt, wendde?”

Lord Edward Lesdowne boog.

„Dit zou natuurlijk gebeurd zijn, wanneer niet onge-
lukkigerwijze graaf Bradanoff zich op 't oogenblik
voor een proces te Moskou bevond. Volgens bekomen
inlichtingen zal hij eerst over veertien dagen terug-
komen.

Uwe Excellentie ziet dus, dat ik daardoor genood-
zaakt ben, mij met mijn verzoek rechtstreeks tot u te
wenden.

Ik mag wel van uwe vriendelijkheid, die u mij gedu-
rende de afgelopen zes weken steeds betoondet, hopen,
dat mijn wensch vervuld zal worden.”

De oude gezant voelde zich direct gewonnen door de
buitengewone hoffelijkheid van zijn jongen landsman.

„Maar dat spreekt toch vanzelf, uw lordschap. Heb
daarover maar geen zorg. Uw wensch om militaire be-
geleiding zal natuurlijk ingewillig worden.

Morgenmiddag stipt om twee uur kunt u van mijn paleis een honderd man sterke, goed bereiden kozakken, die u tot aan de Duitsche grenzen zullen begeleiden. verwachten."

„Veroorloof mij, Uwe Excellentie, dat ik u reeds bij voorbaat voor uwe beminnenswaardige tegemoetkoming mijn hartelijken dank betuig."

„Het is mij werkelijk een groot genoegen, uwe Lordschap, u van dienst te kunnen zijn.

Ik zal mij nog hedenavond met den commandant van het hier in Petersburg in garnizoen liggend regiment van kozakken in verbinding stellen, opdat de honderd man van morgenmiddag af te uwer beschikking zijn.

Ik wensch u een gelukkige reis en goed succes met uwe diplomatische opdracht.

Tot weerziens, Mylord!"

„Tot weerziens en hartelijken dank, Excellentie!"

De oude, voorname gezant lachte nog eens zeer vriendelijk tegen de beide heeren, stond toen op, boog en verliet de vestibule van het hotel.

John C. Raffles keek hem eenige seconden met een spottenden trek om de hoeken van zijn mond na.

Door den boven verwachting gunstigen uitslag van dit onderhoud scheen zijn wrevel tegenover Charly Brand totaal verdwenen te zijn.

Want terwijl hij uit zijn gouden étui een nieuwe sigaret nam, zei hij sarcastisch:

„Je ziet, mijn beste Charly, dat iedere misdaad, als men haar slechts onder de hoede der staatsregering bedrijft, zich in een ommezien tot een hoogst waardevolle diplomatische opdracht kan ontwikkelen."

ZEVENDE HOOFDSTUK.

In het privé vertrek van Zijne Excellentie.

Den volgenden middag tegen twaalf uur reed Lord Lister in een gehuurde auto, vergezeld van zijn jongen secretaris, naar het bureau der politie.

Achter de auto volgde nog een groote reisslede, die Raffles ook gehuurd had, en waarop zich twee werklieden van het Cecil-hotel bevonden.

De beide Engelschen verlieten de auto, die op straat bleef staan, en beklommen de breede marmeren trappen van het paleis.

Charly Brand was tot nog toe niet in de gelegenheid geweest, het arbeidsterrein van zijn grooten meester te leeren kennen.

En het was dus niet te verbazen, dat hij verwonderd opkeek, toen al de bedienden en beambten, die hij ontmoette, op zij gingen en de beide heeren met een onderdanige buiging lieten voorbijgaan.

„Je schijnt hier de positie van een hoogen chef te

hebben ingenomen, Edward", zei de jonge Engelschman fluisterend tot den Grooten Onbekende, terwijl zij door een met zware tapijten belegde gang liepen.

Lord Lister begon te lachen.

„Als de kat van huis is, dansen de muizen op de tafel", antwoordde hij op denzelfden fluisterenden toon. „Sedert Graaf Bradanoff zich te Moskou bevindt, is mijn positie hier nog meer versterkt dan dit tot nu toe het geval was. Je zult onmiddellijk in de gelegenheid gesteld worden, je daarvan persoonlijk te overtuigen."

En nu opende hij een aan den rechterkant gelegen deur en ging het vertrek binnen.

Een oude lakei met een witten baard sprong op hetzelfde oogenblik van den stoel, die naast den breeden schoorsteen ston, op, en boog eerbiedig.

„Ik heb te werken en wensch niet gestoord te worden.”

De bediende maakte weer een buiging.

„Tot uw order, uwe Lordschap!”

En na twee seconden bevonden zich de beide vrienden alleen in de groote, mooi gemeubileerde kamer.

Charly Brand keek den Grooten Onbekende met open mond aan.

„Drommels, Edward, ik moet je inderdaad blijken van mijn hoogachting geven. Je hebt je personeel hier inderdaad voorbeeldeloos gedresseerd.”

De Grooten Onbekende trok zijn kostbare pels uit, wierp die onverschillig op den stoel, waar eenige minuten geleden de oude lakei gezeten had, en legde er zijn hoed op.

Daarna wendde hij zich weer tot zijn jongen secretaris en trok bedaard de schouders op.

„Maar dat spreekt toch vanzelf, beste Charly. Trouwens heb ik deze onderdanigheid niet zoozeer aan mijn persoon te danken, doch veel meer aan de omstandigheden, dat ik een burger van het Vereenigde Britsche Koninkrijk ben en dat de Engelsche gezant zijn machtige hand' beschermend over mijn hoofd houdt. Je ziet dus, welk voordeel er aan verbonden is, wanneer men tot een algemeen geachte en gevreesde natie behoort.

Nu geloof ik, dat wij aan den arbeid zullen gaan, want wij hebben niet veel tijd te verliezen. Je weet, dat de kozakken van het paleis van Lord Darrington ons om twee uur verwachten.”

Hij opende een tapijtheangsel en betrad, gevolgd door zijn jongen vriend, het privé-vertrek van graaf Bradanoff. Zorgvuldig sloot hij de deur weer achter zich dicht.

Charly Brand wees op de groote, ijzeren schatkist, die tegen den muur stond.

„Daar is het arbeidsveld gedurende de volgende tien minuten, niet waar, Edward?”

„Zonder twijfel, mijn beste jongen!”

En nu kreeg John C. Raffles uit den binnenzak van zijn jas een smal, langwerpige, met zwart leder overtrokken kistje, opende het en legde het midden op het groote schrijfbureau. De volgende seconden verliepen met een nauwkeurig onderzoek naar den inhoud van dit kistje.

Daar lagen — op rood fluweel — allerlei zeldzaam gevormde sleutels, vijlen, loopers en dergelijke werktuigen van fraai raderwerk.

De Grooten Onbekende scheen nog niet zeker van zijn

zaak te zijn, want hij hield plotseling met het onderzoek op, ging naar de ijzeren schatkist, boog haar een weinig achterover en toetste met behulp van een elektrische zaklantaarn en een vergrootglas zorgvuldig het slot.

„Ik geloof, Edward, dat het dit keer een moeilijk werk zal zijn. De schatkist ziet mij er niet naar uit, of zij zich zoo geheel eenvoudig door een van je geliefde korte handgrepen laat openen.”

Een minachtend lachje vertoonde zich om den mond van John C. Raffles, terwijl hij weer recht op ging staan en naar het schrijfbureau terugkeerde.

Nog eenmaal onderzocht hij nauwkeurig den geheelen inhoud van het kistje. Hij had nu gevonden, wat hij zocht.

Hij nam een tamelijk langen, zeldzaam gevormden looper, ging daarmee naar de schatkist en stak de haak in het sleutelgat.

Reeds in het volgende oogenblik klonk door het vertrek het eigenaardige geluid van een losspringend slot. Eenmaal en nog eenmaal — de Grooten Onbekende hield met zijn knie het onderste gedeelte der ijzeren deur tegen — een korte ruk.... en de schatkist was open.

Charly Brand was belangstellend naderbij gekomen en keek nieuwsgierig naar het inwendige van de schatkist.

Een onverholen uitdrukking van teleurstelling lag er op zijn knap, openhartig gezicht.

„Drommels, Edward, dat is nu toch een mooie teleurstelling! In de schatkist bevindt zich niets anders, dan een opeenhooping van allerlei akten.

Wanneer je die verkoopt, krijg je er nog geen shilling voor. — Nu is al je werk te vergeefs geweest!”

Lord Edward Lister wendde lachend het hoofd naar zijn jongen vriend.

„Wellicht niet geheel en al, mijn beste jongen. Ik geef je de verzekering, dat ik van het begin af aan in deze schatkist niets anders verwacht heb dan deze akten, die je hier voor ons ziet liggen. Deze zullen mij juist helpen aan het doel, waarover ik je gisteren terloops sprak.”

„Wil je door den diefstal van deze geheime akten op staatkundigen weg een wereldoorlog in het leven roepen en bij deze gelegenheid door het leveren van oorlogsmateriaal de onkosten van onze zes weken hier er weer trachten uit te slaan?” vroeg de jonge man lachend.

John C. Raffles wilde hierop een geestig antwoord geven, doch hij kwam er niet meer toe.

Zonder dat een van hen beiden het gemerkt had, was namelijk het tapijtbehangsel opengemaakt, en voor hen stond baron Tscheschkoff, wien gedurende de afwezigheid van graaf Bradanoff het beheer der zaken van den chef der politieke politie was opgedragen.

Op dit oogenblik toonden de beide Engelschen op schitterende wijze hunne tegenwoordigheid van geest. Want terwijl Lord Lister snel den looper uit het slot van de schatkist trok, was Charly Brand onmiddellijk naar het schrijfbureau gegaan, had het kistje geruischloos gesloten en het in zijn zak laten glijden.

Dit alles was zóó bliksemsnel gebeurd, dat baron Tscheschkoff het niet kon opgemerkt hebben.

De Rus scheen voor deze bewerking oog noch oor gehad te hebben. Zijn verbazing over het schouwspel, dat zich aan zijn oogen vertoonde, was zóó sterk, dat hij nog altijd bij de deur stond en met wijd opengesperde oogen de geopende ijzeren kist aanstaarde.

En nu bewees de groote John C. Raffles weder eens, dat hij iederen toestand wist te beheerschen.

Met een lachend gezicht ging hij naar den Rus toe en zeide op onverschilligen toon:

„Een gelukkig toeval, beste baron, dat u hier kwam. U bespaart mij daardoor de moeite om een bediende naar uw studeerkamer te zenden. Bij hetgeen ik hier te vervullen heb, is namelijk uwe tegenwoordigheid noodig.”

Door deze koele woorden kreeg de onverwachte indringer weer zijn kalmte terug. De bleeke kleur, die op zijn ontsteld gelaat gekomen was, week langzamerhand. En in zijn wijd opengesperde oogen vertoonde zich een stekende uitdrukking van kwalijk verborgen wantrouwen, toen hij antwoordde:

„Uw lordschap — ik weet toch niet — de eigenaardige toestand, waarin ik u hier aantrof — wilt u mij niet een verklaring geven, wat dit alles te beteekenen heeft?”

En daarbij wees hij met een vragende beweging naar de geopende schatkist.

Lord Lister keek hem verbaasd aan.

„Pardon, baron, als ik mij niet vergis, dan zeide mij graaf Bradanoff vóór zijn vertrek naar Moskou, dat hij u, zijn plaatsvervanger, gedurende zijn afwezigheid, van alle gewichtige zaken voldoende op de hoogte had gesteld.”

De Rus kwam nu het vertrek binnen en sloot de deur achter zich. Hij gevoelde zich zeker niet geheel en al

veilig en vreesde, dat de een of andere rondsloeterende lakei getuige van dit gesprek zou kunnen zijn.

„Zeker, uw lordschap, u bent volkomen op de hoogte. Zijn Excellentie heeft voor zijn vertrek mij over alles, wat in dien tijd zou kunnen voorvallen, op de hoogte gebracht. Doch, dat” — hij zweeg een oogenblik, terwijl hij van den een naar den ander keek — „dat uw lordschap de privé-schatkist van graaf Bradanoff gedurende zijn afwezigheid zoudt openen, daarvan... vertelde mij zijn Excellentie in het geheel niets!”

Er heerschte een kort stilzwijgen in het vertrek.

En toen kreeg de meester in het komediespelen, de groote John C. Raffles, zijn gouden étui uit den zak, stak een sigaret aan en wendde langzaam het hoofd naar Charly Brand, die nog altijd beweegloos tegen het schrijfbureau geleund stond.

„Beste baron Sellmons,” riep hij uit op hoogmoedigen toon, „voor zoover ik mij herinneren kan, waart gij destijds ook toevallig getuige van mijn laatste onderhoud met zijn Excellentie, graaf Bradanoff.”

Charly Brand maakte een diepe buiging.

„Zeker, uw Lordschap! Zijne Excellentie gaf in den loop van dit gesprek uwe Lordschap volmacht, uit deze schatkist de akten, voor zoover zij voor de diplomatieke opdracht uw Lordschap van dienst konden zijn, mede te nemen.”

Lord Lister keek den Rus weer aan, terwijl hij daarbij een beweging met de hand maakte, alsof hij wilde vragen: „Bent u nu overtuigd?”

En inderdaad — tegenover deze geslepenheid, tegenover dezen koelen trots kon Baron Tscheschkoff niet op. Hij had een gevoel, alsof hij een kleine, domme jongen was, die tegenover zijn onderwijzer stond. Hij gevoelde zich in dezen toestand zeer onbehagelijk.

Hij wist niet, welke houding hij in deze zaak moest aannemen. Hij verwenschte het inwendig, dat hij juist nu op de gedachte was gekomen, dat vertrek te betreden.

En nu bleef hem niets anders over, dan zich te dwingen tot een beminnenswaardig vriendelijk lachje en te antwoorden:

„Het spreekt vanzelf, dat ik uwe Lordschap volkomen vrijheid laat in de keuze der akten.”

John C. Raffles boog en antwoordde met het bescheiden fluisteren van een diplomaat:

„Ik ben u voor deze tegemoetkoming zéér verplicht, beste Baron, en zal niet in gebreke blijven, u de be-

weegredenen van mijn belangstelling voor deze akten uit de schatkist mede te deelen — natuurlijk in zoverre het in mijn macht is, dit te doen, zonder binnenlandsche politieke geheimen van mijn land te verraden.

Ik moet binnen eenige uren Petersburg verlaten, daar ik van mijn regeering een opdracht voor Berlijn heb gekregen.

Voor deze opdracht heb ik juist de akten noodig, die zich daar in de ijzeren kist bevinden.”

„Is er sprake van privé akten, Uwe Excellentie, van Graaf Bradanoff?”

Lord Lister keek den ander kalm aan.

„Ik weet niets van privé akten van uw chef. En ik stel er daarom ook geen belang in, of deze wel voorhanden zijn.”

En de Rus, die weder de kluts kwijt raakte, boog en antwoordde op bijna onderdanigen toon:

„Zeer wel, uwe Lordschap!”

Nu achtte de Groote Onbekende het tijd, om aan deze gevaarlijke draaijerij een einde te maken. Met een korte handbeweging sprak hij tot Charly Brand:

„Beste baron Sellmons, wilt u zoo vriendelijk zijn, mijne lieden, die beneden wachten, hierheen te roepen; ik heb hen noodig voor het naar beneden brengen van deze akten.”

Charly Brand boog en maakte zich reeds gereed, om het bevel uit te voeren, toen de Baron hem voorkwam.

De Rus was vast besloten, het tooneel van zijn nederlaag onopgemerkt te verlaten en wel onmiddellijk. En daarom zeide hij tot den Grooten, Onbekende met een eenigszins pijnlijk lachje:

„Wanneer uwe Lordschap het toestaat, dan kan dit bericht aan uwe lieden ook wel door mij uitgevoerd worden.”

En nog vóórdat Lord Lister hem daarvan kon terughouden, had hij reeds met een buiging de kamer verlaten.

De beide vrienden keken elkander een oogenblik aan — John C. Raffles met een vroolijk gezicht, Charly Brand geheel en al uit het veld geslagen.

Toen, terwijl Lord Lister, alsof het laatste kwartier van dit gesprek in het geheel niet bestaan had, zich bedaard weer naar de schatkist begaf, ging Charly Brand in den leuningstoel, die voor het schrijfbureau stond, achterover leunen, begon in zichzelf te lachen en verklaarde op een toon van innige overtuiging:

„Schitterend! Wonderlijk! Je bent een genie,

Edward! Fabelachtig, zooals je dezen Rus hebt behandeld. Ik geloof, dat de man zoo bang is geworden, dat hij zich hier niet meer zal laten zien.”

„Dat was ook mijn bedoeling”, antwoordde de Groote Onbekende.

Baron Tscheschkoff scheen bijzonder spoedig zijn boodschap te hebben overgebracht. Want reeds in dit oogenblik verschenen de mannen, die Lord Lister had meegebracht, in het vertrek.

De Groote Onbekende wees met een gebiedende beweging naar de ijzeren kist.

„De gezamenlijke akten, die zich in deze schatkist bevinden, moet gij naar beneden dragen en ze in de reisslede brengen. Wees zoo goed, u echter wat te haasten, want mijn tijd is zeer beperkt. — Beste baron Sellmons, wilt ge zoo vriendelijk zijn óók naar beneden te gaan, en er voor te zorgen, dat de akten zoo zorgvuldig mogelijk ingepakt worden? U weet hoeveel daarvan afhangt”!

Charly Brand boog onderdanig.

— — — — —
Een kwartier later was het privé-vertrek van den almachtigen chef der Petersburger politie weer eenzaam en verlaten.

Baron Tscheschkoff stond echter aan het venster van zijn studeervertrek, keek naar de groote, volgeladen reisslede en had een gevoel, alsof hij zooeven de grootste ezelachtigheid van zijn gansche leven had gedaan. Voorloopig kon hij daarover nog niets met zekerheid zeggen. Men moest geduldig afwachten, totdat graaf Bradanoff weer uit Moskou was teruggekeerd. En wanneer de baron aan dit tijdstip dacht, werd het hem eenigszins benauwd om het hart.

Hij werd uit deze sombere gedachten door het knarsen van een auto onaangenaam opgeschrikt, waarin de zonderlinge Lord Lesdowne met zijn eveneens vreemden secretaris, baron Sellmons, juist plaats namen.

— — — — —
Doch de baron zou nog eenmaal op dezen dag het genoegen hebben, de beide Engelschen te zien. Toen hij namelijk om half drie van den dienst kwam en langs het Newsky-Prospect ging, ontmoette hij een sterke troep kozakken, die twee sleden begeleidde.

In de eerste slede zat zijn lordschap, die hem dienzelfden middag zoo uit de hoogte behandeld had, en naast hem de blonde secretaris met het altijd lacherde gezicht. Maar de tweede slede was met een zwarten doek bedekt.

En terwijl de plaatsvervangende chef van de Petersburgsche politie midden op het trottoir van de Newsky-Prospect bleef staan en de vertrekkende afdeeling

keek, voelde hij als bij ingeving, dat deze akten voor altijd uit Petersburg waren verdwenen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Een overrompeling.

Het was acht dagen later.

Een ouderwetsch hotel, dat aan den straatweg staat, die rechtstreeks naar het Duitsche grensstation leidt. Ter rechter- en ter linkerzijde spreidt zich, in het licht der ondergaande Februari-zon, het vlakke land uit, waarop men hier en daar een enkele boerenhofstede ziet.

Het ouderwetsche hotel is thans voor John C. Raffles en zijn gevolg het eindstation voor de dagreis.

In het nederige vertrek, dat voor de binnenkomende vreemdelingen bestemd is, zitten Lord Lister en zijn jonge secretaris bij een groote ronde tafel, die tusschen de beide vensters staat. De overige ruimte van het vertrek wordt ingenomen door de honderd kozakken; zij zitten op lange banken naast elkander, vóór hen staan de flesschen met brandewijn.

Druk loopt de kastelein tusschen hen heen en weer, vult hier een leeg glas, zet daar een bord neer of brengt slechte sigaretten.

De geheele ruimte is gevuld door de vele menschen, wier sabels geraas maken en wier sporen kletteren.

Nu en dan begint een van hen te lachen.

Een paar soldaten, die aan het eind der tafel zitten, beginnen volksliederen te zingen.

Charly Brand leunt met zijn hoofd op zijn handen en kijkt naar de kozakken. Maar op zijn gezicht ligt een uitdrukking, die de naast hem zittende Groote Onbekende aanleiding geeft, hem de hand op den schouder te leggen en spottend te zeggen:

„Wees maar gerust, mijn jongen, binnen vier dagen

hebben wij de Duitsche grens bereikt en dan gaan wij in een coupé eerste klasse per express-trein naar Berlijn.”

Charly Brand schudde verdrietig het hoofd.

„Ik heb reeds lang alle hoop verloren, Edward, dat wij ooit het geluk zullen smaken, weer uit dit vervloekte Rusland te komen.

Gedurende de eerste paar dagen heeft onze sledevaart mij geen verdriet berokkend, want dat was iets origineels, zooals ik nog nooit beleefd had! Maar om twee lange weken in de sneeuw en in gezelschap van een woeste kozakkenhorde te moeten doorbrengen — ik wil het openlijk bekennen, beste vriend, dat daartoe groote moed behoort!”

Op dit oogenblik kwam de dikke kasteleinsvrouw bij de tafel en overhandigde hen met een grijnzend lachje een courant.

„Hier hebt u het laatste nummer van de „Nowoje-Wremja”, mijne heeren. Het is weliswaar reeds verscheidene dagen oud, maar wij krijgen het blad niet eerder.”

Lord Lister betuigde de vrouw zijn dank, dronk zijn kopje thee en verdiepte zich in den inhoud van het blad.

Plotseling schrikte hij op en keek zijn secretaris aan. Deze werd opmerkzaam.

„Wat mankeert je, Edward? Lees je een onaangename tijding?”

John C. Raffles keek eenige oogenblikken voor zich. Eindelijk zei hij:

„Het proces te Moskou is, om nog nadere bewijzen bij te brengen, uitgesteld. Graaf Bradanoff is voor tien dagen te Petersburg teruggekomen.”

Charly Brand begon te lachen en antwoordde:

„Wat zal hij een vreemd gezicht gezet hebben, toen hij bij de ledige brandkast kwam. Maar wat kan ons dat schelen — binnen vier dagen zijn wij aan de Deutsche grenzen en dan zal al zijn vloeken en schelden hem niet meer baten.”

De Groote Onbekende scheen niet te letten op den vroolijken toon van zijn vriend. Integendeel — hij werd ernstiger en antwoordde:

„Ik wil er wel honderd pond op verwedden, dat hij bij zijn terugkomst dadelijk begonnen is om ons te vervolgen. Wij zijn hem slechts vier dagreizen voor en die misdadiger zal alles doen om ons nog te bereiken, vóórdat wij aan de Deutsche grenzen komen.

Bedenk maar eens, wat er voor hem op het spel staat, als het hem niet gelukt, ons de akten weer af te nemen. Hij zou geruineerd zijn en alle kans hebben, om levenslang naar Siberië te worden verbannen. Je zult je wel herinneren, wat ik je voor eenige dagen van den chef der Petersburgsche politie verteld heb en dat ik je toen onder anderen mededeelde, dat hij in het geheim secretaris is van de anarchistische partij in zijn vaderland.

Dit, in verband gebracht met zijn verdere misdaden, is voldoende om hem van de lijst der levenden te doen verdwijnen, en iemand, die bovendien ook nog zoo heerschzuchtig is als graaf Bradanoff, zal alle mogelijke middelen aanwenden, om het dreigend gevaar van zich af te wenden.

Ik verdien den eernaam John C. Raffles niet meer, als het niet blijkt, dat hij er dadelijk mee begonnen is ons te vervolgen en dat hij ons reeds op de hielen zit.”

Charly Brand werd door deze woorden hevig ontsteld. Hij pakte zijn vriend bij den arm en vroeg:

„Wat wil je nu beginnen, Edward?”

De Groote Onbekende riep nu den in zijn nabijheid zittenden aanvoerder der kozakken.

„Ivan Radowitsch”, vroeg hij, „zou het mogelijk zijn, dat wij, in plaats van binnen vier, reeds binnen drie dagen de Deutsche grenzen bereiken?”

De onderofficier keek de beide Engelschen aan.

Eindelijk haalde hij de schouders op.

„Het zou kunnen, uw lordschap. Maar dan zouden wij reeds des morgens om drie uur moeten vertrekken en iederen avond laat rust moeten nemen.”

„Dat is mij onverschillig,” antwoordde John C. Raffles, „de hoofdzaak is, dat wij dan een dag uitwinnen.”

En toen de onderofficier hem nog steeds aankeek, voegde de Groote Onbekende er aan toe:

„Naar ik nu bemerk, heb ik den weg van Petersburg naar de Deutsche grenzen voor korter aangezien dan hij is. Je weet, Ivan, dat ik een hoogst belangrijke zending heb en niet te laat mag aankomen. Bovendien gevoel ik mij niet zeer veilig. Je bent verstandig genoeg om te weten, dat er bij dergelijke aangelegenheden altijd genoeg slechte menschen zijn, die iemand gaarne iets in den weg willen leggen.”

De groote John C. Raffles zag, dat deze woorden hun uitwerking niet misten. De onderofficier voelde zich in zijn eer gekrenkt. Hij stond op en met een boosaardige stem sprak hij:

„Uw lordschap behoeft geen zorg te hebben. Ik zou de kerels wel eens willen zien, die het durfden wagen ons aan te vallen.

Wij zijn honderd uitstekende kozakken en dienen den grooten Czaar. De duivel zal hem halen, die het durft wagen ons aan te vallen.”

Al de overige kozakken waren stil geworden. Met alle aandacht hadden zij geluisterd naar hetgeen hun aanvoerder gezegd had van hun dapperheid.

Toen hij uitgesproken had, begonnen zij „hoera!” te roepen en schenen den wensch te koesteren, de beide Engelschen met hun zwaarden te mogen verdedigen.

De Groote Onbekende begon te lachen, drukte den onderofficier dankbaar de hand en bestelde voor allen brandewijn.

„Ik verheug er mij over, vriend Radowitsch, dat ik in gezelschap ben van zulke uitmuntende soldaten.

Morgen vroeg, om drie uur, vertrekken wij dus?”

„Zooals u beveelt, uw lordschap.”

Met deze woorden keerde de kozak met een militair groet zich om en ging terug naar de lange tafel, waar de brandewijn glazen reeds gevuld waren.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Het woeste gevecht.

Over het landschap lag nog een zware, grauwe mist, toen de stoet zich reeds in beweging zette.

De kozakken, die bij twaalf man voor en achter de sleden reden, zaten slaperig op hun kleine paarden, die door den veertiendaagschen rit tamelijk vermoeid schenen.

John C. Raffles, zoowel als Charly Brand, hadden zich in hun pelsen van nerzbont gehuld, de breede kragen omhoog geslagen en een sigaret aangestoken.

Hoewel zij nog een dikke reisdeken over hun knieën gelegd hadden, voelden zij toch nog, hoe de grimmige koude van den Februari-morgen door al hun leden drong en zij bijna bevroren.

Het gesprek, dat men bij het begin der reis had aangeknoopt, was langzamerhand weer afgebroken. Reikhalzend wachtten beiden er op, dat de zon zou opgaan en de mist dan zou optrekken.

Doch het duurde bijna nog een uur, vóórdat zij opging en haar stralen over het metalen beslag der zadels van de kozakken liet schijnen.

„Eindelijk!” zei John C. Raffles, terwijl hij zijn half uitgerookte sigaret over den rand der slede wierp.

Er kwam nu ook leven in de kleine kolonie. De kozakken gingen recht op in het zadel zitten, de paarden begonnen vroolijk te hinniken, en zelfs de stem van den wachtmeester, die naast het escorte reed, had niet meer zulk een slaperigen toon, doch werd weder eenigszins gebiedend.

Ivan Radowitsch, die zich nog den angst herinnerde, dien de beide Engelschen den vorigen avond gekoesterd hadden, liet van tijd tot tijd zijn paard een oogenblik stilstaan en keek voor- en achterwaarts, om te zien of alles veilig was.

Het was tegen den middag, toen Ivan Radowitsch, die wat achtergebleven was, zoo aan de teugels van zijn paard trok, dat het begon te steigeren.

„Drommels!” riep hij, „het lijkt er wel op, dat de lord gelijk heeft!”

Achter hen verscheen in de verte een troep ruiters. Zij moesten zéér hard gereden hebben, want de paarden dampden van zweet.

De wachtmeester keek nog eens naar hen en zag nu ook in de laatste zonnestralen het blinken hunner wapenen.

Er kon geen twijfel zijn — de lieden kwamen met een vijandelijke bedoeling, en toen Iwan Radowitsch dat begreep, reed hij naar zijn manschappen, die hij binnen eenige oogenblikken bereikte.

Toen hij bij de sleden gekomen was, deelde hij zijn ontdekking aan den Grooten Onbekende mede.

„Wij worden vervolgd!” riep hij.

Deze woorden drongen tevens door tot de ooren der kozakken.

Allen keken om en zagen dat de aanvallers geen tweehonderd meter meer verwijderd waren.

Lord Lister en zijn jonge secretaris keken elkander aan. Alsof zij het met elkaar hadden afgesproken, staken beiden de handen in hun pelsen, en toen zij hun handen daar weer uittrokken, zag men daarin de looppen van revolvers.

Iwan Radowitsch maakte een beweging met de hand.

„Heb maar geen zorg, uwe Lordschap”, zeide hij, „wij zullen het wel met den troep uitmaken, al zijn zij ook dubbel zooveel in aantal als wij.”

Hij hief zijn hand op en zijn manschappen naderden.

De kozakken vormden een kring om de beide sleden.

Men nam de geweren van den rug, haalde de hanen over, de mutsen werden vaster op het hoofd gedrukt, kortom — men voelde zich volkomen uitgerust om den strijd te beginnen.

Thans verscheen er een uit den vijandelijken troep en verzocht den aanvoerder te mogen spreken.

De wachtmeester reed naar hem toe.

„Wat verlangt gij van ons?” vroeg hij.

De andere persoon was een bejaard man met een woest uiterlijk en zwarte oogen.

„Ik verlang de sleden met alles, wat zich daarin bevindt!”

Dat was voor Iwan te erg. Hij pakte zijn karabijn bij den loop en schreeuwde:

„Als jij, ellendeling, niet onmiddellijk maakt, dat je weg komt, dan sla ik je de hersens in!”

De andere achtte het nu geraten om terug te gaan. Hij haalde de schouders op en ging naar zijn manschappen terug.

Daar beraadslaagde men en het resultaat was een schot, dat de muts van Radowitsch doorboorde.

Daarmede was het teeken tot den strijd gegeven.

Er ontstond een woedend gevecht. Enkelen lieten hunne geweren vallen en vielen getroffen uit den zadel.

De wachtmeester was vol vuur voor de zaak, die hij en zijn manschappen te verdedigen hadden; hij reed onophoudelijk langs het front, overtuigde er zich van, dat nog niemand zijner manschappen ernstig getroffen was en reed nu en dan eens naar de slede om John C. Raffles moed in te spreken.

De Groote Onbekende stond, met de revolver in de hand, rechtop in de slede en trachtte, door middel van zijn verrekijker te ontdekken, wie de aanvoerder van den wilden troep was. Hij keek lang te vergeefs. Maar eindelijk bemerkte hij, dat er op een heuvel twee mannen

stonden en dat deze twee personen niemand anders waren — dan Graaf Bradanoff en Baron Tscheschkoff.

Er kwam een ironische lach op zijn gezicht, en terwijl hij weer in de slede plaats nam zeide hij tot Charly Brand:

„Nu heb ik de beide vijandelijke aanvoerders ontdekt. Zij blijven op een tamelijken afstand en zullen ook wel weten, waarom zij dat doen.”

Charly Brand begon te lachen.

Beiden keken naar het gewoel van den strijd, rookten hunne sigaretten en schenen het nauwelijks te merken, dat de kogels soms langs hunne ooren vlogen.

Het gevecht duurde reeds een vol uur. Iwan Radowitsch verloor zijn geduld.

In een oogenblik verzamelde hij vijftig kozakken om zich heen, en — toen ging men met een „hoera” op den vijand aan.

De sabels werden uit de scheede getrokken, er werd geschoten, men schold, schreeuwde en tierde... en spoedig bleek, dat Iwan Radowitsch met de zijnen de overwinning behaald hadden.

De vijand ging op de vlucht en liet een aantal dooden en gewonden op het slagveld achter.

De wachtmeester keek hen spottend na.

Toen hij bij de beide sleden terugkwam straalde zijn gezicht van blijdschap.

John C. Raffles overhandigde hem een bankbiljet van 1000 roebel. Daarna nam hij zijn verrekijker en keek nog eens rond — de heuvel was ledig!

„Vertrokken!” zei Charly Brand.

TIENDE HOOFDSTUK.

Slot.

Wat er nu volgt, is spoedig gezegd. Al verliepen ook de verdere gebeurtenissen, zoo als de groote John C. Raffles vooruit had ingezien — er volgde toch nog een verrassing.

Deze verrassing was Graaf Bradanoff.

Drie dagen later had men de Duitsche grenzen bereikt, die men zonder eenige moeilijkheid overschreed.

De akten werden nu in groote kisten in den trein

gebracht en de Groote Onbekende stapte, zoo als hij eenige dagen te voren aan zijn jongen secretaris beloofd had, met hem in een coupé eerste klasse.

Toen de trein het station van Eydtkuhnen verliet, om naar de hoofdstad van het Duitsche Rijk te stoomen, zeide Charly Brand.

„Rusland is het vreemdste land van Europa!”

Lachend haalde Lord Lister een kleine veldflesch te voorschijn en schonk voor beiden een glas Charltreuse in.

Dat was zijn eenig antwoord.

Te Berlijn vertoefden zij slechts twee dagen, om wat uit te rusten van de vermoeienissen der sledevaart.

Een week later kwamen zij weer in hun vaderland en daar, aan het Victoriastation te Londen, wachtte hun de voornaamste verrassing.

Een heer, die de reis in denzelfden trein moest meegemaakt hebben, trad op de beide vrienden toe, toen deze naar den uitgang gingen.

Het was Graaf Bradanoff! —

Hij scheen veel ouder geworden.

Zijn gezicht was geel, er waren randen om zijn oogen en om zijn leelijken mond vertoonden zich zenuwtrekken.

„Wat wil uwe Lordschap met de akten doen, die u uit mijn brandkast ge...nomen hebt?”

De Groote Onbekende richtte zich op en antwoordde:

„Graaf Bradanoff je bent een schurk!

Iemand, die je met zijn geheele familie ten gronde gericht hebt, heeft je de geesel van Rusland genoemd.

Gedurende de twee maanden, die ik in Petersburg heb doorgebracht, heb ik ondervonden, dat de man volkomen gelijk heeft.

Ik zal er voor zorgen, dat Rusland van je bevrijd wordt.”

De chef van de Petersburger politie werd wanhopend.

In geen enkele van zijne bewegingen was meer iets te zien van zijn vroegere heerschzucht en brutaliteit.

„Ik smEEK u, uwe Lordschap, geef mij de akten terug en ik zal doen wat u van mij verlangt!”

Lord Lister mat hem met doordringenden blik.

„Ik zal u iets zeggen, Graaf Bradanoff:

In Siberië smachten honderden ongelukkige menschen, die door jou daar heengebracht zijn.

Ik zal u een nauwkeurige lijst geven van de namen van al deze ongelukkigen. Zoodra u mij het bewijs kunt leveren, dat ieder van hen zijne vrijheid en zijne bezittingen teruggekregen heeft, zijn de akten weer te uwer beschikking en beloof ik u, op mijn eewoord,

dat niemand van het bestaan er van iets zal bemerken, zoo lang als ik leef.

Voldoet u hieraan niet, dan kunt ge er van verzekerd zijn, dat ik Zijne Majesteit den Czaar met den inhoud der akten bekend zal maken.

Uw Keizer zal dan weten, welke straf er toegepast moet worden op iemand, die de betrekking bekleedt van chef der politie en die tevens de functies waarneemt van geheim secretaris der revolutionnaire partij.

Ik druk u wel op het hart, dat u mij binnen vier weken het bewijs moet leveren, dat de verbannen vrijgelaten zijn.

Als dit niet binnen dien tijd geschiedt, dan zal de straf u treffen, die gij duizendvoudig verdiend hebt!”

Na deze woorden keerde hij zich om en verliet zonder te groeten, gevolgd door Charly Brand, het station, om zich eerst naar zijne villa en daarna naar Trafalgar street te begeven, waar men evenmin wist, waar hij gedurende de laatste zes weken geweest was, als dat men vermoeden kon, dat zich binnen eenige maanden alles ten goede zou keeren.

Op zekeren voorjaarsavond kwam eindelijk het resultaat van de reis, waarop Lord Lister met zijn jongen secretaris al de gevaren van de Petersburger reis, op zich had genomen.

Op dit uur namelijk lag de dappere, schoone Sonja Karotkin in de armen van Fedor Wassileff, die te Siberië in vrijheid gesteld was.

De oude professor hield een officieel stuk in de hand, waarbij hij benoemd was tot buitengewoon lid aan de hoogeschool te Londen.

De oude heer had dit dokument reeds verscheiden malen doorgelezen, vóór dat hij den inhoud recht begreep.

Daarna legde hij het op de tafel neer. Terwijl er een glans van vreugde op zijn gelaat kwam, ging hij naar den Grooten Onbekende, die zich met Charly Brand in de andere zijde van het vertrek bevond.

Zijn stem beefde bij de woorden:

„Dit alles, zooveel geluk en zegen, zooveel rust en vrijheid hebben wij alleen aan uwe Lordschap te danken. — Uwe Lordschap heeft mij beloofd om mij, op den dag waarop uw plan gelukt is, den naam te noemen, waaronder geheel Engeland u kent en bewondert. Het oogenblik is nu gekomen om uwe belofte gestand te doen.”

De vrouw van den professor en het bruidspaar waren nu ook naderbij gekomen.

De Groote Onbekende keek lachend allen aan en antwoordde:

„U zult mij niet te vergeefs herinnerd hebben aan mijn belofte.”

Hij schoof zijn arm onder dien van Charly Brand en de beide Engelschen maakten een beweging, alsof zij wilden heengaan.

Maar bij de deur bleven zij staan.

Lord Edward keerde zich om.

Terwijl hij de hand reeds aan de deurklink had, zeide hij op een toon, alsof het slechts een kleinigheid was:

„De Engelsche pers gaf mij onlangs den bijnaam van „Tijl Uilenspiegel”. Maar de naam waaronder het volk mij kent, zal ook u wel meermalen ter oore zijn gekomen. Hij luidt:

JOHN C. RAFFLES.”

LIEFDE.

In het bosch van Sokolniki verheffen dennen- en pijnboomen hunne altijd groene kruinen tot een trotse hoogte. Uit de verte blinkt en schittert, goudrood in den zonnenschijn, de overdadige pracht van het verbazen den Kreml.

Het is Meifeest. Moeder en kind, grijsaard en jongeling, siganki en officier, de levenslustige vrouw, de treurende weduwe, zij wandelen allen naar het bosch van Sokolniki. Weg uit de al te warme, bedompte vertrekken, waarin gebrek aan lucht heerscht; weg uit de nauwe, donkere steegen, uit de nauwe, vervelende straten, naar buiten — in de schepping des Heeren. De wintersneeuw staat nog wel als een bruin, slijkachtig water in de poelen en de wind waait koud; maar de kleine, spitse, groene halmries, die zoo vroolijk boven den zachten, ontdooiden grond uitkijken, openbaren de oude, eeuwige kracht — het groeien en ontspruiten, de hoop en de vervulling.

Bont en zonderling golft de stroom door elkander op den weg naar het bosch. Verschrikt springen de magere, kleine, hongerige paardjes voor een gebrekkige koets op zij, wanneer dicht bij hen het ros van den politie-ambtenaar, dat pas een tik met de zweep heeft gekregen, steigert. Een slanke, grijze schimmel snelt door de gapende menigte, achteloos treedt hij met de fonkelende hoeven tusschen de spelende kleinen en wuift met den langen, fraaien staart tegen de smerige gezichten. Zijn ruiters doorboort met een scherp blik de verte. Het is de wilde, alles wagende Gregor Wassiljewitsch. Hij zoekt de vrouw van zijn vriend in de elegante rijtuigen, de blonde Marda Alexandrowna. Opgewonden keert hij den schimmel; daarginds, door de stammen heen, ziet hij haar paarden. Die eenzame vrouw in het lage, gezellige rijtuig, is dat niet Marda Alexandrowna? Dat is hare houding, zoo moede, zoo onverschillig, dat is haar blik, zoo verstrooid, zoo afgetrokken.

Gregor Wassiljewitsch rijdt dicht bij het kleine rijtuig, zijn levendig oog rust op de fijne gestalte, op het bleeke gelaat, op het zwarte toilet, dat met paar-

len overdekt is. Marda Alexandrowna let er niet op. Haar oog staart recht uit in het gedrang der menschen.

„Marda Alexandrowna, ik groet u!”

Een nauwelijks merkbaar hoofdknikje is het antwoord.

De teleurgestelde man snelt vliegend voort. Zijn paard steigert, Magda Alexandrowna trekt onachtzaam den kanten sluier over haar blank gelaat.

„Zaagt gij haar ginds, Anita Pauwelowna? Dat was de vrouw van den mooien Joanowitsch uit de witte stadswijk. Zij kocht haar man met haar millioenen, maar hij is jonger dan zij en hij heeft haar niet lief.” Zoo spreekt een dikke, roode vrouw.

„Ja”, antwoordde Anita, „het was Marda Alexandrowna; de schoone Niko zal haar niet trouw zijn, daarom is zij zoo bleek.”

Het rijtuig van Marda Alexandrowna houdt voor haar kleine elegante datscha in Sokolniki stil, die eenigzins ter zijde van den weg ligt. Het rijtuig rijdt de binnenplaats op en de deur gaat stil open en toe.

In de fraaie bont beschilderde kamer achter dichte gordijnen, staat Marda en tuurt ingespannen op de golvende menschenmassa. Maar zij ziet niemand in de verwarde menigte, die haar hart sneller doet kloppen.

„Hij komt niet,” fluistert zij opgewonden en ziet somber in de kamer om, of een knecht haar heeft gehoord; maar zij is alleen. „Alleen”, zegt Marda Alexandrowna halffluide, „altijd alleen, in spijt van jeugd en millioenen. O, kon ik hem een wenk geven, die hem mij deed volgen, zooals de dag den nacht! Dwaze, die ik ben, hier op hem te wachten! Wat zou hij alleen doen bij de vrouw, die hem lief heeft? Ja, wanneer ik vriendinnen had genoodigd, de levendigste en vrolijkste, dan zou Nikolai Joanowitsch de laatste zijn geweest, die deze ruimte verliet.”

Marda stampet driftig met den voet op den grond.

Maar zij heeft gelijk.

Nikolai Joanowitsch is zeer oppervlakkig en houdt niet bijzonder van zijn vrouw. Hij heeft haar geld getrouwd en haar goederen, het aardige deftige vrouw-

tje was maar de toegift. Niko is mooi, de vrouwen verheerlijken hem, hij is goedhartig, hij is jong; met den ouderdom komt pas egoïsme gevoelloosheid.

Omdat Niko Marda Alexandrowna niet lief heeft, begrijpt hij ook niet, wat zij eigenlijk wil. Is hij dan niet teeder genoeg? Zegt hij niet dikwijls genoeg hartje en duifje, liefje en engeltje? En hij is nu toch bijna drie jaren getrouwd! Moet hij dan altijd bij haar wezen? Dat ware toch te veel verlangd.

Maar wanneer zij zich troostte? Zoo als het eindelijk alle veronachtzaamde vrouwen doen? Niko Joanowitsch wordt er warm van; hij denkt, dat hij de vrouwen kent, en hij kent niet eens zijn eigen braaf vrouwtje.

Niko leeft er vroolijk op los; het leven vervliegt snel, bestrooi het met rozen; zoo doet Gregor Wassiljewitsch en al zijne vrienden. Grijsze haren, ouderdom, rouw en verbeterd smart komen vroeg genoeg, wanneer zij er zijn.

Nu en dan stijgt een spook uit Niko's verleden op. Het is de donkere Katinka, de dochter van een armen winkelier. Hoe kon zij ook zoo dwaas zijn, den schoonen Niko te willen trouwen! Maar dat ging niet. Toen ging zij weg, het bosch in.

Niko maakte zich zelve verwijten. De donkere oogen klaagden hem aan en vervolgden hem. Het was eene verkwikking in de lichtblauwe oogen der aardige rijke erfdochter te blikken, en daar zij van hem houdt, hij is immers goedhartig, trouwt hij haar en wordt een Croesus.....

Het is laat geworden.

Marda wacht nog altijd achter de gordijnen. De jonge vrouw huivert; het is koel in de dunne, licht gebouwde datscha. Daarbuiten dwarrelen groote, gele stofwolken op; de menschen uit de stad keeren naar huis terug. Het is bijna donker in de kleine bont beschilderde kamer, alleen het zilver schittert op de theetafel.

Marda klopt in de handen Tetrowitsch, de oude dienaar, verschijnt, hij werpt haastig een blik op de onaangeroerde delicatessen. Marda geeft een wenk; eenige oogenblikken later staan de vossen voor de deur. Zacht, warm bontwerk omhult de kille leden der elegante vrouw, pijlsnel vliegt het kleine rijtuig midden door het volk, door de juichende, pratende, afgunstige menigte heen.

De bonte koepels van het oude, heilige Moskou schitteren niet meer in den zonneshijn, de rood gouden pracht van het Kreml is in dichte grijze nevels verborgen en de lange straat is grauw, eindeloos grauw.

Voor een oud, hoogsteenen paleis houdt het rijtuig van Marda Alexandrowna stil.

Bijna kruipend naderen de bedienden om de meesters over de met kleeden belegde trappen in de welriekende, warme vertrekken te begeleiden.

„Is mijnheer thuis?” vraagt zij nu.

„Neen, Marda Alexandrowna, Nikolai Joanowitsch is uit.”

„Het is goed”. Langzaam valt de zware eikendeur in het slot.

De vrouw werpt zich op het berenvel voor den haard en ziet met fonkelende oogen in het helder flikkerend vuur; wat leest zij in de spelende vlammen? Nu zij opstaat speelt er een flauw lachje om de fijne lippen, zij slaat het bont weder om de schouders en verlaat zachtkens, bijna als een dievegge, het trotsche paleis.

Niko Joanowitsch zit met goede vrienden bij den Franschman. Deze weet het den vroolijk gestemden mannen aangenaam te maken. Monsieur Guirmand heeft de fijnste merken in wijn en delicatessen.

Vanavond zal de schoone Ziganki Xenia zingen en de bruine dochters van Indië zullen haar in koor begeleiden.

Niko is vroolijker dan ooit. Zijn donker oog fonkelt.

„Nog eens van uw purperen wijn, Franschman!”

„Wassiljewitsch, uw welzijn! Vult de glazen, komt allen, ook gij daar zijt mijn gasten, of ik u ken of niet!”

„Te veel licht, Franschman!” gaat Niko voort. „De bekoorlijkheden der zigankis verbleeken te veel onder het licht. Breng ons een rood gloeiend licht en weg met het verblindende kaarslicht. Niet zoo vervelend, Franschman! Hé daar, geef mij uw sabel, zoo is het goed.”

Een hevig gerinkel, een gekraak. De kristallen kroon ligt in scherven op den grond.

De Franschman glimlacht. De vrienden jubelen, een oogenblik is het donker, daar komt een andere lamp en een zacht licht verspreidt zich in het weelderig vertrek. Op den achtergrond wordt de portière weggeslagen en de slanke, bruine meisjes betreden de ruimte, Xenia vooraan. Haar oogen flikkeren, zij schijnen den glans der juweelen van de zijden Kasawaika der Ziganki te weerspiegelen.

Niko neemt zijne beurs en schudt lachend een gouden regen uit over de dochters van Indië. Daarna gaat hij gemakkelijk in een fluweelen armstoel rusten en de lieve, zwaarmoedige nationale liederen weerklinken.

Nu de bruine meisjes het lied gezongen hebben,

klinkt een luide bijval, sneller vloeit de purperen wijn en warmer gloeien wangen en oogen.

„Waarom zoo stil, Wassiljewitsch?” vraagt Niko zijn vriend.

Deze glimlacht verlegen en ziet vervolgens weer heimelijk naar een donkeren hoek van het groote vertrek. Die vermomde gestalte ginds, die moest hij kennen, het is zeker een voorname dame. He, hoe flikkert het koele, onverschillige oog, wanneer de mooie Niko een schertsend woord roept en Xenia er ondeugend bij lacht.

„Xenia, voor de roos van uwe borst een bankbiljet van duizend roebels; wilt gij?”

„Geef hier Nikolai Joanowitsch”, en zij maakt de roos van de zijden kasawaika los.

Niko houdt de bloem in de hand en ziet lachend naar de ziganki.

Wassiljewitsch ziet, niettegenstaande de duisternis, de voorname vrouw onder den sluier verbleeken.

Hij sluipt naar haar toe.

„Marda Alexandrowna, dit is geen plaats voor u; ik bied u mijne bescherming aan. — Kom mee.”

„Gij hebt gelijk, Gregor Wassiljewitsch, breng mij naar huis.”

„Wie was die dame, Niko, zaagt gij haar?” vraagt graaf Paulo haastig.

„Wassiljewitsch biedt haar den arm; het is een voorname vrouw.”

„Ik zag haar, Paulo, ik zag den vurigen blik, dien zij hem toewierp — Paulo, ik vrees, dat het mijn vrouw is.”

Niko is zeer nuchter geworden; haastig verlaat hij

het weelderig vertrek van den Franschman. In de verte ziet hij die twee, hij loopt snel, maar zachtjes, hij sluipt als een kat achter hen. Hij hoort de vriendelijke woorden van den man, zijn hart klopt, wat zal zijne vrouw antwoorden? Houdt hij dan toch van haar, dat hij opeens zoo in onrust geraakt?

„Gij verstaat mij verkeert, Wassiljewitsch, ik vind u verachtelijk, ga heen, verlaat mij.”

Wassiljewitsch beeft van woede en teleurstelling, maar hij moet gehoorzamen; met gebogen hoofd sluipt hij naar de andere zijde. De jonge vrouw staat alleen omstreeks middernacht voor het groote steenen paleis.

Daar nadert Niko, bijna schuchter.

„Marda, ik ben het.”

Met een zachten gil schrikt de vrouw op.

„Wees niet bang, Marda Alexandrowna, ik ben het, Niko, een man die u lief heeft en dien gij moet vergeven.” Hij slaat den arm om de trillende gestalte zijner vrouw.

„Gij hebt mij lief, Niko? Sedert wanneer? Zoö hebt gij nooit gesproken.”

„Gij hebt mij die taal geleerd. Uwe deugd is als een tooverdrank door mijn lichaam gestroomd, ik gevoel mij als opnieuw geboren. Marda Alexandrowna — vergeeft gij mij?”

„Van ganser harte, Nikolai. Maar zal uwe liefde duurzaam zijn?”

De klokken van het oude heilige Moskou luïden. Het is middernacht. De groote deur van het paleis van Marda Alexandrowna valt dof achter haar en haren gemaal in het slot.

Titel van het volgend nummer (No. 108)

De vlucht over den oceaen.

Probeer het onmogelijke niet

Beter rijwiel kan niet gevonden
worden dan

Burgers
E. N. R.
